

La presente escultura antigua del drama de Viernes Santo se halla en la catedral de Burgos (España).

SUREXIT DOMINUS VERE . . . .

He aquí la verdad básica de nuestra fe. Resucitó el Señor . . . Los improperios de los enemigos ya no lo hieren más. Los esputos ya no lo humillan. La traición de sus amigos ya no lo oprime. La sentencia inicua ya no lo quema. La cruz ya no lo aplasta. Las espinas, los latigazos, el griterío, las burlas, los clavos, las miradas maliciosas, las maldiciones . . . todo aquello ya pasó; ya está transformado en el esplendor de la gloria de la Resurrección . . .

“¡Oh insensatos y tardos de corazón para creer todo lo que los profetas han dicho! ¿No era necesario que Cristo padeciera estas cosas y entrara en su gloria?” (Luc 24, 25) son las palabras del mismo Jesús.

¡Qué insensato es el mundo, que en medio de angustias, dolores, injusticias, humillaciones, incomprendiones, lágrimas y sangre no quiere levantar la mirada, para contemplar la cruz de Jesús y comprender la gloria de Su Resurrección! . . .

¡Es por eso que se envidian, que se persiguen! Inevitablemente hemos de seguir los pasos de la cruz; pero con la mirada clavada en el suelo no vemos los esplendores de la gloria de la vida eterna, que tenemos prometida y asegurada por el Redentor . . . y por eso hay desesperación, hay lágrimas desconsoladas, hay injusticias abrumadoras . . .

A los pies del Crucifijo hemos de comprender el infinito valor del dolor iluminado con los esplendores de la gloria de la vida eterna. Ya no hay nada de insoportable, nada de desesperante . . .

Pues a los que creemos nos es todo posible: posible convertir las lágrimas y las gotas de sangre injustamente derramadas en piedras preciosas, las espinas de las ofensas y humillaciones en flores olorosas, las palabras candentes y nuestras intenciones mal interpretadas en broches brillantes de la corona de la gloria eterna.

No seamos pusilánimes, no seamos débiles, no seamos incrédulos . . . Para no hundirnos en la laguna de las lágrimas, debemos atravesarla firmemente, pues allí nos espera Jesús para premiar con la gloria eterna a sus fieles imitadores en la humillación, dolor y pasión.

ESTARA AUSENTE EL CAPELLÁN

de la Colectividad P. Juan Hladnik durante los días 9 al 13 de abril por los ejercicios espirituales.

EL PROGRAMA DE LA PASCUA:

VIERNES SANTO: AVELLANEDA (Manuel Estevez 630) a las 16 hs Vía Crucis, Cánticos de la Pasión, Sermón de las Siete Palabras y Confesiones.

SABADO SANTO: LA PATERNAL (Avalos) de 14 a 16 hs Confesiones. A las 15.30 bendición del Cordero Pascual.

DOMINGO: AVELLANEDA. Misa a las 10 horas y bendición del Cordero Pascual.

LA PATERNAL (Vda. del Campo: Misa a las 10 horas.

LETANIAS CANTADAS (Avalos 250) a las 16.30.

V MOJEM SRCU JE VEČNA POMLAD
 v mojem srcu je večna pomlad
 in vonj po vijolicah,
 po belih lilijah
 mi ostane po Njem,
 po rožah ljubečih, gorečih,
 ko pride k meni z rajskih livad,
 vsak dan, moj božji Vrtnar.
 Tam v dalji visoki dom je Njegov,
 tam, kjer na gori

križ se zlati.
 Ah! Kako ves žari
 v krvavi zori!
 Tja gori le k Njemu domov
 mi duh hrepeni.
 A stezó? Da ne zajdemo?
 Kdo pokazal bo nam?
 Kaj? Da sami je ne najdemo?
 Saj Pot nam je Jezus sam!
 In iz rajskega Kruha neizčrpne

mi črpamo sladke moči,
 duše pa naše nestrpne
 v naporih največjih nam On poživi.
 Pa če noč nas vjame
 in tema nas v gozdu objame?
 Le brez skrbi!
 Sam Jezus naše Solnce je
 in v srcih nam svetlo gori,
 še drugim z ognjem naših duš,
 glej, tisočim in tisočim, tja na goró
 presrečno pot pokazal bo.
 Zato že sedaj
 je v mojem srcu pomlad
 in vonj mi ostane v duši po Njem,
 po nebeških rožicah,
 ko pride k meni z rajskih livad
 moj božji Vrtnar,
 da me obiše: vsak dan!

je mesečnik.

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

Revista mensual.

Dirección: Pasco 431

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—

ODSOTEN BO Č. G. JANEZ HLADNIK od 9. do 13. aprila, ker gre na duhovne vaje.

Shod in SEJA BRATOVŠČINE bo na AVELLANEDI 15. aprila, na PATERNALU pa 22. aprila ob navadni uri.

Č. G. MIRKO RIJAVEC

pride za Velikonoč spet med nas.

Na AVELLANEDI bo imel na Velikonoč sv. mašo in pred mašo bo spovedoval.

Na PATERNALU bo pri popoldanski pobožnosti na Vel. nedeljo.

IZ UPRAVE

Nekateri rojaki so zastali z naročnino. Ker ni mogoče, da bi vzdrževali kobra-dorja in je nemogoče radi premnogega posla, da bi g. Janez vse obiskal, drugi pa so daleč, zato prosimo, da poravnate naročnino ali osebno ali po pošti.

Za tiskovni sklad so prispevali: Šinkovec 1.—, Kralj 1.—, Lovišček 1.—, Zalašček 1.—, Jerončič 3.—, Vidic 1.—, Lovišček 1.—, Novak 1.—, Cigoj 1.—, N. N. 5.—, N. S. 5.—, Glavič 1.—, Kogoj 1.—, Špič 1.—, Grežer 2.—, Kavčič 3.—, Batič 1.—, Jamšek 3.—, Pahor 1.—, Trobec 1.—, Lavrenčič 1.—, Premrl 1.—, Novak 2.—, Gulin 1.—, Paškulin 1.—, Mihelj 1.—, Špelar 1.—, Cotič 1.—, Fakin 1.—, Mirc 1.—, Casarman 2.—, Kurtin 3.—, Kurtin 2.—, Fonda 3.—, Mislej 1.—, Potočnik 1.—, Vodopivec 1.—, Zorman 1.—, Persolja 1.—, Pintar 2.—, Prinčič 2.—, Srebrnič 1.—, Velikonja 1.—, Bukovnik 1.—, Tavželj 1.—, Kompare 1.—, Sirk 1.—, Bratina 1.—, Žigon 1.—, Sirk 1.—, Bratina 1.—, Poljanc 1.—, Maurič 1.—, Anzelin 2.—, Pucelj 1.—, Bizjak 3.—, Lipičar 2.—, Filej 1.—, Toplikar 5.—, Švara 1.—, Pavlin 2.—, Kukanja 1.—, Gec 5.—, Movern 1.—, Gregorič 1.—, Stanič 1.—, Pipan 2.—, Petelin 2.—, Kočevar 1.—, Jazbec 1.—, Papič 1.—, Bartol 15.—, Abram 2.—, Vodopivec 1.—, Toplikar 1.—, Senica 1.—, Jelen 1.—, Sulič 3.—, Rokavec 1.—, Rijavec 1.—, Neimenovani in manjši zneski 7.— \$.

Kljub ponovni podražitvi tiska ostaja D. Ž. pri isti naročnini, ker se uprava zanaša na dobro voljo naročnikov. Zato prosimo da naj vsak rad kaj prispeva za tiskovni sklad za kritje primanjkljaja.

† FRANC SMOLE, doma iz Trebelnega, star 52 let je naglo dokončal svoj pot. Komaj so ga prijatelji spravili v bolnico kamor ga je zapeljal Franc Uršič. Še nekaj ur in je ugasnil 5. febr. Rojaki, prijatelji in društvo Somopomoč so izkazali rajnemu svojo ljubezen z mnogimi vencami in cvetjem.

Doma žaluje za njim žena in troje otrok.

† KATARINA STERLE, rojena Pušnar, doma iz Spodnjega Cerovega pri Gorici je zatisnila oči 8. marca, stara 47 let. Bolehala je že več mesecev na jetrih a smrt je prišla precej naglo.

Mnogi znanci so jo spremili na zadnjem potu na Čakarito.

Maša za rajno bo 29. aprila na Paternalu.

† V KOLONIJ V ITUZAINGO je umrl v januarju rojak FRANC KOBAL, doma od Gorice. Podrobnejše o tem ni znano.

YUGOESLAVO

Hace un par de semanas, la opinión pública de los países aliados fué sorprendida por una actitud brusca del rey Pedro de Yugoslavia, en relación al nombramiento de un consejo de regencia, que reemplazará al rey, hasta tanto la nación yugoeslava, mediante el voto, exprese qué forma de gobierno ha de darse. Aquella actitud, que provocó la caída — por dos horas — del gobierno del doctor Ivan Subasic, felizmente no tuvo consecuencias desagradables para Yugoslavia, gracias a la firme determinación del primer ministro de poner en vigor su acuerdo con el mariscal Tito. Como consecuencia de las divergencias entre Subasic y el rey Pedro, el futuro de éste hízose sumamente incierto. En toda Yugoslavia liberada realizáronse actos antimonárquicos, y en Belgrado, una muchedumbre de 50.000 personas desfilaron por las arterias principales, ostentando grandes letreros con la leyenda de "Viva Tito" y "No queremos al rey".

El convenio Tito-Subasic que, entre otras cosas, garantiza el derecho a la propiedad privada, iniciativa individual, libertad de culto, libertad de prensa y palabra, libertad para cada uno de los pueblos y minorías que forman parte de la Federación Yugoslava, el castigo para los traidores y para los criminales de guerra, la convocatoria a las elecciones, a través de las cuales el pueblo optará por un futuro que más le plazca; elecciones en las que el pueblo dirá si desea o no a la monarquía, debió ser aceptado por el rey Pedro en su integridad.

EL NUEVO GOBIERNO

En la conferencia de los "tres grandes" en Yalta (Crimea) se dió también solución a la cuestión yugoslava, en el sentido de determinar el regreso del gobierno yugoslavo de Londres y del nombramiento de la regencia.

Todos esos puntos ya tienen su solución.

La regencia, que tiene por misión gobernar en el nombre del rey Pedro II. hasta que se realice el plebiscito. Se compone de tres personas nombradas por el rey y presentadas por los gobernantes actuales: Tito-Subasic. Figuran en la regencia un serbio, un croata y un esloveno, Dusan Serbec.

También está funcionando el nuevo gobierno en Belgrado desde hace un mes. Lo encabeza el mariscal Tito; que es croata; tiene dos vicepresidentes: un serbio: Milan Grol y un esloveno Edvard Kardelj, salvando así la base de federación entre los tres pueblos yugoeslavos: serbio - croata - esloveno.

La lista completa de los ministros tiene 28 personas, representantes de todas las provincias históricas y de grupos políticos yugoslavos.

MAS DE LA MITAD DE YUGOSLAVIA está liberada. Ya están entrando víveres y artículos de primera necesidad a través de Salónica a Serbia. Ultimamente están en condiciones también unos puertos dálmatas (Split, Dubrovnik, Zadar).

Es inminente la gran ofensiva aliada, para aislar a los Balcanes juntándose los ejércitos aliados que operan en Italia y el ruso que lucha en Hungría. Los separan tan sólo 400 km. y es precisamente en Eslovenia, donde se proyecta el enlace. Los dos jefes de ejércitos Tolbukin y Alexander han fijado Trieste como punto de encuentro.

CERKVENI VESTNIK

VELIKANOČ. Maša na Avellanedi ob 10 uri.

Na Paternalu maša ob 10 uri za Leopold Kralj.

Pri sv. Rozi v d. n. Rubeša.

Molitve na Paternalu.

6. APRILA: Na Avellanedi za Marijo Golobič.

Pri sv. Rozi ob 12 za Jože Čuk.

Molitve na Paternalu.

15. APR.: Maša na Paternalu za Terezijo Glavič.

Pri sv. Rozi za Marijo Golobič.

Molitve na Avellanedi.

22. APR.: Maša na Avellanedi.

Molitve na Paternalu.

29. APR.: Maša na Paternalu za Katarino Sterle.

Molitve na Paternalu.

VELIKONOČNI SPORED:

NA VELIKI PETEK NA AVELLANEDI Križev pot, govor in petje ob 16 uri in spoved.

NA VELIKO SOBOTO NA PATERNALU spovedovanje od 14-16 ure. Blagoslov Velikonočnih jedi ob 15.30 uri.

VELIKANOČ: Maša na Paternalu ob 10 uri. (Avda. del Campo).

Na Avellanedi ob 10 uri maša in blagoslov velikonočnih jedi.

MOLITVE na Paternalu ob 16.30 (na Avalos).

KRŠČENA je bila Anica Vodopivec, in Andrejček Troha v Hurligamu.

POROČILA sta se MARIJA PAVLIN in ALOJZ KURINČIČ v cerkvi sv. Roka.

VELIKONOČNA SPOVED

Prilika za spoved je vsako dopoldne pri sv. Rozi (Pasco-Belgrano), v Floresu (San José), ter v cerkvi San Pedro (Boca, Australia 1151).

Posobna prilika za spoved po slovensko pa bo

NA AVELLANEDI na veliki petek ob 16-18 ure, ko bo tam sveta ura: križev pot, govor Kristusovega trpljenja in žalno petje.

NA PATERNALU bo prilika za spoved na Veliko soboto od 14-16 ure.

BRATOVŠČINA ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA vabi člane na Avellanedi na veliki petek ob 16 uri v kapeli na Man. Estevez 630.

OBISK IZ JUGA

Te dni se je mudil v Buenos Airesu č. g. LUDOVIK PERNIŠEK, ki deluje kot misijonar v Juninu de Los Andes. Vsem rojakom sporoča tople pozdrave in vabi, da naj se oglasi pri njem, kogar pot tja dolj zanese.

OPATIJA

Cistercijanci, ki so bili izgnani iz Stične bodo ustanovili samostan v San Martín de los Andes v Neuquenu. En pater je že tam, 6 jih je na potu.

Zaresje vstal

Dokler človeku stvari prav tečejo, dokler ima polno telesno zdravje, dober zaslužek, nobenih zapletkov in družinskih bridkosti, se marsikomu zgodi, da pozabi — kam je namenjen. . . Solze in gorje, bolezen in smrt, ki njega naravnost ne zadene ga kar nič ne predramijo iz njegove udobnosti. . .

Nemara se mu zdi, da tako mora biti. Svoji lastni delavnosti in skrbi pripisuje svoj srečnejši položaj in nič ne pomisli, da se še danes lahko vse obrne in navali nanj bolezen, revščina, ponižanje, kakršnakoli nesreča. . . Nič ne pomisli, da na vsakem koraku preži nanj smrt in še manj morda misli na to, kaj ga čaka onstran vrat groba. . . Trenutno mu je dobro in kaj mu mar tega, kar je — daleč. Ne teži si srcá s tistim, kar drugi trpé!

O, koliko je takih, ki so podobni tistemu "zgubljenemu sinu", ki ga je nadlegovala očetova strogost in nadzorstvo in je pobegnil v tuji svet, med tuje ljudi, kjer je menil, da ga čaka sreča. . . Dokler mu je služilo zdravje in očetov denar mu je bilo res dobro, toda potekel je denar, zapravljen je bilo zdravje in v razcapanih cunjah, brez prijatelja, brez pomoči, od vseh preziran se je zavedel nesrečni lahkoživec nespameti, ker je zapustil srečni očetni dom. . . Tedaj šele se je zavedel, kaj mu je bil oče, kaj mu je bil dom, kaj mu je bilo urejeno življenje. . .

Tako tava premnogo ljudi po tej grešni zemlji. Mnogega sem že našel, kakor tistega razcapanega zgubljenega sina, kateri pa že več ni zmožni niti toliko, da bi se še "domov" vrnil mogel. . . Obupal je sam nad seboj, nad drugimi in nad svojim lastnim odrešenjem. . .

Drugi so pa še izgubljeni sinovi, kateri še ne mislijo brezno. Trpljenje, beda in solze jih še niso izmodrile, da bi pogledali do globin življenja in pomislili, kam vodi njihova neverna pot. Pač tožijo čez krivice in nasilja in si ustvarjajo sanje, da jih čaka nekaj boljšega; pač tožijo čez gorje, katero tare narode in modrujejo, da bi Bog tega ne smel dopuščati. . . Vidijo krivice, a nočejo odpreti oči in ušes, da bi spreumeli skrivnost trpljenja, da bi doumeli neizprosno resnico tistega prokletstva, katerega je priklical na svet prvi greh in katerega večina nadaljuje vsaka človeška nezvestoba nasproti Bogu, našemu dobremu Očetu.

Velikanoč nas postavi spet na Golgoto, pod križ Kristusov, kjer naj bi človek prislulni Križanemu: "Moje ljudstvo, kaj sem ti storil, ali s čim te razžalil, odgovori mi! Izpeljal sem te iz Egiptovske dežele, ti pa si pripravilo križ svojemu Odrešeniku. Vodil sem te skozi puščavo, hranil te z mano in pripeljal v prelepo deželo, ti pa si pripravilo križ svojemu Odrešeniku. . . Kaj bi ti mogel še storiti in ti nisem storil? Negoval sem te kot najlepši vinograd; ti pa si postalo moja grenkota; s kisom si mi gasilo žejo in s sulico si prebodlo stran svojemu Odrešeniku. . . ."

Pod križem naj človek pomisli, kaj je življenje, pa bo doumel tudi smisel žrtve, posta, bolezni, trpljenja, odpustčanja, ponižanja, bolečine in smrti, pa bo doumel, da pot k slavi vstajenja vodi neizogibno skozi preskušnje, kajti ne bo mogel biti poveličan in srečen s svojim Odrešenikom v slavi vstajenja, kdor mu ni bil nič podoben v trpljenju, ponižanju in bridkosti.

Neverni kolnejo trpljenje, se mu upirajo, se mu skušajo izogniti. Vsaka žrtev jim je odveč, posta ne marajo, zatajevanje se jim zdi nesmiselno. . . In vendar se ne morejo izogniti bridkostim solzne doline.

Verni pa pogledamo na križ in razumemo, da je vse sedanje trpljenje in bridkosti in težave le trnje in strmina tiste stezice, ki vodi v življenje, med tem ko ona druga gladka cesta, polna udobnosti, poželjivosti, nasladnosti vodi navzdol, pripelje v pogubo in. . . veliko jih je ki hodijo po njej.

Vstal je Gospod, zares je vstal. Zmagal je trpljenje in smrt in ponižanje in poveličan je vstal iz groba in nam s tem podal trden dokaz, da bomo vstali tudi mi.

Ne bodimo torej malodušni v uri preskušnje in trpljenja. Poglejmo na križ Kristusov, pa bomo sprevideli, da je On trpel več, pa bomo ob Njem zajeli upanje in moč in bomo hiteli kvišku po strmi in naporni stezici, ki nas bo polnila s tolažbo in večno deco, ki onstran groba čaka tiste, ki so Jezusu zvesti v uri preskušnje in vsak čas.

VSTAJENJE

Vstajenje se ti bliža, domovina. Ko se srečamo se ob rastanku poslovnim: moram "domov". Kako lepo zveni ta beseda; kako je sladka in ljubezniva in kako še bi jo imenovala. . .

Otročiček, ki pade ali pride navskriž s prijateljkom se pobere kar "domov". Enako se godi nam, kadar se ne počutimo dobro; ko smo z doma želimo "domov". Najmanjša živalica, ko ji nesreča preti kar v luknjo se zakadi, kjer je najbolj varna "domov". Doma je najlepše in najbolj varno.

Zato, in ker je sedaj resni postni čas, premišljajmo malo več. Premišljajmo kako mora biti teško našim, kateri so brez doma, ker se nimajo kam zateči, kjer ogreti in odpočiti. Že štiri leta krivično trpljenje trpijo, so tepeni, zaničevani in poniževani kot je bil Kristus ali — pravica bo zmagala.

Zato pa bodimo bolj ponižni in bolj verni. Verujmo v Njegovo vstajenje, obiskujmo več službo božjo.

Takole Ga prosimo: "Vsemogočni, usmili se jih! Odrešenik, reši jih vsaj zaradi nedolžnih otrok in utrujenih starčkov! Naj tudi s Teboj vstane naša domovina. Povrni jim spet domača ognjišča, da se spet ogrejejo! Krov, da se spet odpočijejo! Naj spet zrastejo slovenske vasice in spet vstane naša mati Slovenija.

Pepca Furlan.

ČUDEŽ NAD ČUDEŽI

V stvarstvu se jasno nam Bog razodeva, čudeže božje veselstvo vse peva, zvezde neba in nebroj vseh svetov, morske globine, gorske strmine, cvetje vse pisano polja, vrto, bujno zelenje, pičkov žgolenje, pesem mogočnosti božji pojó, svojemu Stvarniku hvalo dadó!

V knjigah navdihnenih se oznanjuje, božji sam Duh nam pa zanje pričuje, čudež neskončne ljubezni do nas, svetih skrivnosti, rajskih novosti, ko nam dozorel rešenja je čas: Sin da nebeški lik naš človeški nase iz same ljubezni je vzel. Kdo bi nad čudom se tem ne prevzel?

Duše krščanske! O, čujte, strmite!
Čudež vseh čudežev vdano molite!
Večni še sebe je tu prekosil:
Da bi združil se,
z nami spojil se,
svoje Teló nam je v Kruh spremenil!
Bog sam vsevečni
stvari presrečni
v Hostiji beli tu v hrano se dá!
Čudi se človek, ljubezni brez dna!

Mašnik vsak dan ga z nebes priklicuje,
ljudstvu v češčenje ga tu povzdiguje:
Jezus, ki v Hostiji res si navzoč,
Ti, ki dejal si,
prerokoval si,
da boš, povzdignjen na križ, zmagujoč,
vse nas pritegnil,
nase potegnil,
zberi v ljubezni zdaj narode vse,
v Hostiji sveti pritegni na só!

D. Doktorič

NUEVOS PROFETAS!

Según las referencias de todos los países sudamericanos invadió este Continente un enjambre de profetas de nuevas religiones cristianas. Desde hace unos años se ven los prelados católicos en todos los países al sur de USA obligados a hacer advertencias públicas a los fieles para que tengan cuidado con esa gente y con aquellas doctrinas, para no perder el camino seguro hacia una feliz eternidad hacia la que nos guía la mano amorosa de la santa Madre Iglesia Católica Apostólica Romana, la única depositaria de todas las verdades reveladas y de los medios de salvación, confiados a ella por su fundador Jesucristo.

El episcopado argentino tuvo que levantar su voz, pues también aquí se hacen muy insistentes con las enseñanzas heterodoxas, confundiendo a muchos ignorantes, alejándolos de sus creencias anteriores para dejarlos luego desorientados en el camino de la vida, alejados de la Iglesia Católica y desilusionados por las promesas nuevas y prácticas absurdas.

El episcopado argentino no falta en nada ni a la caridad ni a la justicia al ir contra las tentativas proselitistas de los protestantes ni tampoco va contra la constitución argentina que establece la libertad de religión. Así dice la encíclica:

"No significa que cada hombre es libre para adorar a Dios como le plazca, pues Dios nos ha dicho cómo debemos adorarlo, y tenemos, por consiguiente la obligación de adorarlo como El desea. Pero ningún hombre puede ser obligado a abrazar la verdad contra su voluntad. Sabemos con qué violencia unas religiones han atacado a veces a otras y cómo esos ataques fueron librados bajo los auspicios de la autoridad del estado. En nuestra propia época judíos y cristianos han sido asesinados, deportados y perseguidos. En alguno de estos países hemos visto al Cristianismo suplantado por la adoración de la raza o del Estado.

Nunca más se ha de permitir que algunos hombres cometan tales excesos contra sus semejantes. La tolerancia de la religión de todos debe ser garantizada por cada Estado, todos deben tener la misma oportunidad para asegurar los dictados de su conciencia, para tener sus iglesias, sus escuelas y sus pastores."

Esta libertad civil de la religión y esta tolerancia de la religión de todos, que garantizó nuestra Constitución para los habitantes del país, es cosa bien distinta de la libertad religiosa absoluta, que reclaman los misioneros protestantes, considerándonos un pueblo inferior y de misión, al cual se han atrevido a calificar calumniosamente de "idólatra", "ignorante y cultor de una religión degenerada", para apartar de la Iglesia Católica a quienes pertenecen a ella por una tradición de siglos.

Tenemos, pues, derecho a oponernos a esta obra proselitista protestante, que ataca y mutila la unidad católica, tratando de apartar de ella a quienes han sido bautizados en la Iglesia Católica de un país católico.

El derecho que tienen los protestantes y disidentes a que se les respete en el ejercicio de su culto y a que no se les persiga, no les da derecho a hacer proselitismo entre los católicos, máxime abusando de su pobreza, de su miseria o de situaciones de atraso lamentables pero inevitables a veces.

Y no solamente tenemos derecho, sino obligación de oponernos a esta propaganda, porque ella siembra el error y aparta a las almas de la verdad religiosa, cuya depositaria es la Iglesia Católica, que si por motivos graves puede y debe tolerar el error y se opone a la persecución de los grupos religiosos disidentes y apartados de ella, no puede, sin embargo, dejar de cumplir su misión irrenunciable de maestra de la Verdad revelada.

Todo el mundo lleva hoy día la "libertad" en la boca. Hace siglos ya, que se reclama la libertad de religión y de conciencia.

Ahora bien. El esclavo tiene derecho a reclamar su libertad . . . Pero ya no es tan evidente que ha de darse la libertad también a los presos, que ha de dejarse sueltos a los locos y criminales, que son capaces de matar, robar, violentar . . . Ya no hay ningún cuerdo, que se atreva a conceder la libertad a cualquiera que la exiga sin considerar primero si tal exigencia no pone en peligro la seguridad de la vida pública.

Es pues bien evidente, que la libertad es un derecho limitado por los deberes, de respetar la tranquilidad y el bien común.

La paz de Jesús y la gloria de la Resurrección anunciaban otrora las campanas de esta y mil iglesias eslovenas — . . . hoy probablemente mudas . . .

Más felices nosotros en este país de promisión podemos celebrar la Pascua en medio de la tranquilidad. Deseamos a nuestros lectores la abundancia de los frutos de la Redención.

Janče nad Ljubljano ko se budi pomlad, v pričakovanju vstajenske procesije.

Vsem cenjenim bralcem veselilo Velikonoč!

Pero otro límite más tiene la libertad. Y es la verdad. No se pregunta, si se está o no conforme con que "dos por dos son cuatro" . . . Esta verdad no se rendirá a ninguna exigencia, obligándonos a reconocer, que hay hechos, que en nada dependen de nuestra voluntad y capricho. El sol no bajará del cielo aunque toda la gente lo reclame y el agua no tomará marcha arriba, contrariando a las leyes que inexorablemente rigen todo lo creado.

En la misma forma obligatoria, con que Dios impuso leyes incommovibles a las cosas materiales, imprimió su sello también al mundo espiritual que no puede ser violentado sin acarrear graves consecuencias sobre el hombre que se atreve a romperlo.

ALLI ESTA LA VERDAD,

que pone límites a los antojos libertinos. Quien no quiere respetarla tendrá que lamentar su capricho tan seguro como quien quiere abrirse paso con la cabeza a través de la pared.

Procediendo contra toda lógica, contra los hechos históricos, contra los argumentos de la religión, contra los testimonios de su propio corazón niegan algunos la existencia de Dios . . . A ellos, ciegos para todo lo que es sobrenatural, tan impotentes de aceptarlo como los ciegos de ver un hermoso paisaje, tenemos que dejarlos en las manos de la Misericordia de Dios, para que les abra el entendimiento. Pero no ocurre lo mismo con la gente creyente, y quizás de buena fe, que recibió la gracia de arriba, pero que anda desorientada o halagando a su vanidad, sensualidad o codicia.

Crean que hay Dios y confiesen su fe y amor también a Jesucristo, pero no aceptan la Iglesia, que El constituyó como depositaria de sus enseñanzas. Reclamando la libertad violentan la Revelación, tronchan el Evangelio, falsifican documentos históricos, acomodan los mandamientos . . .

Gran cosa es la libertad y un gran don de Dios que sólo al hombre está deparado, al hombre que recibió también la luz de la inteligencia y es ella la que ha de fijar los límites de la libertad . . . Pero como las rocas ponen límites al camino, así ponen la verdad y la justicia límites a la libertad. Pasándolos, el mundo se hunde en errores y crímenes . . . ¡Las dos cosas tan duramente sentidas actualmente!

"La Reina del Austro se levantará . . . y condenará a esta generación; porque vino de los fines de la tierra a oír la sabiduría de Salomón; y he aquí uno que es más que Salomón, a quien no se quiere escuchar. Los hombres de Ninive se levantarán en juicio contra esta generación, porque ellos se arrepintieron

a la predicación de Jonás; y he aquí uno que es más que Jonás cuyas palabras se desprecian. (Luc. 11, 31 s) . . . En fin, no se trata de demostrar la autoridad de Jesús, dirán aquellos ministros del Evangelio, sino el derecho que reclama la Iglesia Católica, como autorizada depositaria de la Revelación.

INTEGRIDAD DEL EVANGELIO

es el primer asunto. No estamos libres de seleccionar a nuestro antojo ni modificar a nuestro capricho lo que predicó Jesús. Al confiar a los Apóstoles el Evangelio les dijo: "Id pues y enseñad a todas las gentes a guardar todas las cosas que yo os he encomendado" (Mat 28, 20). Dice, "todas las cosas".

Más explícito fué Jesús todavía en su sermón de la Montaña: "El que deshiciere uno de estos mínimos mandamientos y enseñare así a los hombres, mínimo será llamado en el reino de los cielos" (Mat 5, 18).

Bien terminantes son pues las palabras de Jesús, Camino, Verdad y Vida que resuenan en todos los sermones y epístolas de los apóstoles, y no por "casualidad" sino bien intencionalmente. Lo que Jesús tantas veces predijo a sus apóstoles: el peligro de "los lobos rapaces, — falsos profetas, que invadirán su grey" — seguía realizándose.

Más todavía predijo Jesús: "Entrarán lobos en el pellejo de ovejas", que no se podrán reconocer por las palabras mentirosas, que serán bien acomodadas a los oídos con miras de seducir, pero "se reconocerán por los frutos" . . . "Para qué me llamis Señor . . . y no hacéis lo que os digo. No basta gritar: Señor, Señor, pues no por ese grito se entra en el Reino de los Cielos sino que entra aquel quien cumple la voluntad de mi Padre" (Mat 7, 21).

Buen cuidado tenían por eso los apóstoles de la predicación evangélica, advirtiendo que no se presen oídos a cualquier cuento y cuentero. Sus múltiples amonestaciones las tenemos bien resumidas en las palabras de San Pablo, dirigidas a los Gálatas, desorientados por unos charlatanes: "No que hay otro Evangelio, sino que hay algunos que os inquietan, y quieren pervertir el Evangelio de Cristo. Mas aún, si nosotros o un ángel del cielo, os anunciare otro Evangelio del que os hemos anunciado, sea condenado . . . (Gal 1, 7 s). Tanto peso pone en el Evangelio recibido de Jesús que predicó en su primera visita que ni a él mismo deberían de dar crédito si cambiara algo . . . Con tales términos quiere advertir San Pablo, de que existe posibilidad, de sucumbir el apóstol mismo a algún engaño; de que no basta invocar la palabra del Evangelio sino que tiene que ser el Evangelio de Jesús íntegro y auténtico . . .

QUIEN CUIDA EL EVANGELIO

es el otro punto esencial, pues en vista del peligro de falsificaciones Jesucristo tuvo que prevenir las confusiones, ya que trajo el Evangelio para toda la gente hasta el fin del mundo.

¿Qué hizo Jesús para tal fin?

Elegió a los doce apóstoles y les preparó para continuar luego su obra redentora. A Pedro lo nombró jefe de ellos y le confirió la autoridad de lugarteniente, para aclarar las confusiones, componer desuniones, establecer las normas de moral y dogma, gozando para eso de la infalible sistencia del Espíritu Santo, de perdonar los pecados . . . en fin: de gobernar la Iglesia, institución que ha de perpetuar la salvación de las almas hasta el fin del mundo bajo la dirección de los Papas. El lector atento de los cuatro Evangelios encuentra esta verdad a salvo de toda duda, y tan es así, que hasta el siglo XVI no hubo ninguna confusión

El sábado de gloria se hace en todos los pueblitos eslovenos la solemne bendición del Cordero Pascual.

He aquí las muchachas después de la ceremonia.

Dekleta po blagoslovu veliko-nočnih Jedi v Vodenicah nad Kostanjevico.

acerca del Primado de San Pedro y sus sucesores ni acerca de la fundación de la Iglesia de Jesucristo. Las confusiones y errores versaban sobre los límites de la autoridad de los Papas, sucesores de San Pedro reclamando algunos preladados de ciudades antiguas metropolitanas, ciertas preferencias o tolerancia de algunas prácticas religiosas diferentes; también registra la historia algunos conflictos referentes a la persona de algunos Papas, a raíz de contiendas entre poderosas familias romanas o emperadores mientras que hubo también momentos complicados por las cualidades morales de algún Papa indigno del trono de San Pedro.

Los enemigos de la Iglesia Católica extremaron sus esfuerzos para desacreditar a la Iglesia, pero no han hecho más que corroborar la palabra de Jesús: "Las puertas del infierno no prevalecerán contra ella" (Mat 16). Bien previó Jesús los terribles esfuerzos del infierno a través de los siglos, para aniquilar su Iglesia. Pero la roca, sobre la cual la estableció, San Pedro, quedó incommovible. Ni la furia de las persecuciones, ni la astucia de los herejes, ni la codicia y vanidad de los emperadores y poderosos fueron armas suficientes para destruir la obra de Dios.

Vino el ataque más peligroso: por dentro. El demonio introdujo su quinta columna hasta en la misma sede de San Pedro . . . Si la Iglesia no fuera obra de Dios, gozando de la promesa infalible de Jesús asegurada hasta el fin del mundo, el trono de Pedro hubiese desaparecido ya, como tantos tronos en estos largos siglos . . . Pero nada de eso sucedió. Aquellos Papas, indignos de su sublime puesto, son otra prueba más de la divinidad de la Iglesia, pues si fuera invento humano, la Iglesia no pasaría tales pruebas saliendo purificada, corroborada y más espiritualizada, como sucedió.

LOS REFORMISTAS DEL SIGLO XVI

que han encabezado otro ataque contra los fundamentos de la Iglesia, son los primeros que trataron de poner en duda la fundación de la Iglesia sobre San Pedro y sus sucesores los Papas.

Es cierto que abundaban en aquel siglo indignos ministros de la Iglesia y algún Papa quedó demasiado tocado con la corriente del "renacimiento", parecido al espíritu libertino de nuestra época. La moral fué generalmente muy decaída; una ignorancia fatal hizo degenerar la religión en superstición. Mientras reclamaban y trabajaban los buenos y santos eclesiásticos y seglares la "reforma en la cabeza y en los miembros", hubo otros que pretendían la reforma con calumnias contra la Iglesia romana . . . Lo más trágico de esta tentativa fué que sus promotores Lútero, Enrique VIII y otros, no reunían la debida humildad, base indispensable para hacer servicios útiles a la causa de Jesucristo. En lugar de llevar a cabo la pretendida reforma han sembrado la discordia que llevó al mundo cristiano a las guerras de exterminio y alejó casi a la mitad de Europa de la sede apostólica.

Una vez sembrado el odio tuvo el demonio terreno

apto para cualquier calumnia, mentira y error. De allí nació también la tentativa de desautorizar los textos evangélicos que cimentan la Iglesia Católica, Apostólica Romana . . .

Ahora bien: ¿Qué valor pueden tener afirmaciones arbitrarias de gente inspirada por el rencor, contra 1500 años de tradición cristiana, documentada infinitas veces e innumerables documentos escritos, desde las palabras de Jesús, con las cuales constituyó a San Pedro y los obispos de Roma en sus vicarios visibles de la Iglesia que El mismo rige invisiblemente?

Gran daño por cierto causó esta nueva tentativa infernal contra la Iglesia, pero otra vez más quedó cumplida la promesa de Jesús que "no prevalecerán" . . .

LA SANTA MADRE IGLESIA.

Muchas madres reciben mal pago de sus hijos . . . Cosa igual le pasa también a la Santa Madre Iglesia.

La llamamos "Madre" pues este término expresa muy acertadamente la sublime misión que ejerce la Santa Iglesia de Jesucristo para con las almas. La Iglesia no es el Papa, ni los obispos, ni toda la jerarquía eclesiástica . . . Todos ellos sólo forman parte de la Iglesia que es el Cuerpo místico de Jesucristo, que es la vida de Jesús continuada en los creyentes hasta el fin del mundo, de modo que la Iglesia es Jesucristo mismo ejerciendo su misión redentora por intermedio de la jerarquía, santificando todas las almas redimidas que quieren participar de los frutos de la Pasión del Redentor.

Este divino organismo trasmite por medio de los Sacramentos la vida sobrenatural. El bautismo es el nacimiento para el cielo; la confesión purifica las almas y reconcilia al hijo extraviado con el buen Padre Celestial; la Comunión alimenta las almas y las vigoriza para las luchas contra las astucias demoníacas; el Orden Sagrado y el Matrimonio perpetúan la continuación de la Iglesia, consagrando sus ministros y multiplicando sus hijos . . .

Más todavía: La Iglesia se compone de la jerarquía y de los creyentes, todos una sola familia en la cual los sacerdotes, religiosos, almas piadosas, unen sus voces en la oración común para todos. Mientras los fieles cumplen con sus deberes seculares rezan otros el oficio divino, celebran la misa, hacen penitencia . . . De todo aquello participan todos los buenos hijos de la Madre Iglesia hasta los muertos en el purgatorio.

Como una buena madre que mira por todos sus hijos, cuida de sus fieles la Santa Madre Iglesia. Las oraciones de sus ministros son para todos; con la caridad cristiana socorre a los necesitados; indica los remedios contra los males inminentes imponiendo penitencias saludables; indica peligrosas lecturas y amonesta contra las enseñanzas funestas, combate los vicios y pasiones, consuela a los enfermos y afligidos, asiste a los moribundos abriéndoles la puerta por la cual pasan al abrazo de la dicha eterna . . .

¡Qué sublime es la misión de la Santa Madre Iglesia! ¡Cuánto cariño y agradecimiento y fidelidad de los hijos merece! . . .

LOS HIJOS INGRATOS

¡Tan santa misión y tan divina! Pero la Iglesia militante, la que formamos los fieles de este mundo, reúne no sólo hijos buenos, sino también malos, pues recién con el fin de la vida para cada uno particular y en el fin de los siglos en el juicio general, son separados los malos y los buenos. Es posible pues que se infiltren hasta los altares y hasta los tronos más altos

de la jerarquía, individuos que son de la cosecha infernal . . . Son manchas en el manto immaculado de la Madre Iglesia, son escándalo para los de adentro y afuera . . . ¡Pero ellos, no la Iglesia de Jesucristo! ¡Son las apariencias no la esencia!

La Iglesia es divina, pero es para los hombres. Entre los hombres, aún entre los mejores, siempre hay debilidad. Injusto es pues y puede resultar catastrófico, confundir la Iglesia con aquellos ministros de ella, que no son dignos de su alto ministerio. Son indignos, pero como el instrumento no dejan de ser conductores de gracia para los que atienden con los Sacramentos, pero . . . consumiéndose a sí mismos para condenarse al final . . .

Muchas madres tienen hijos ingratos y malos — con inmenso dolor. — Así les tiene también la Santa Madre Iglesia! Pero no por eso deja de ser divina y redentora de los buenos, como la madre humana, por los hijos malos no pierde el derecho al cariño de los buenos.

NO ES JUSTO PUES

que por los malos católicos, por sacerdotes indignos, por las imperfecciones del elemento humano, se grite contra la Iglesia, que lleva en sus documentos los sellos auténticos de Jesucristo. ¡Al contrario! Es tan clara la palabra de Jesús dirigida a los apóstoles como representantes de la Iglesia: "Quien os escucha a mí escucha, quien os desprecia, me desprecia a mí . . . desprecia a Quien a mí me mandó."

Todas las campañas contra la Iglesia Católica tienen su estado general en el infierno. Prometan lo que quieran los enemigos de ella, jamás podrán indemnizar a las almas por el inmenso daño ocasionado a aquellos que logran separar del seno maternal de la Iglesia, pues solo la Iglesia tiene la Verdad completa de Jesucristo y sólo ella tiene las llaves de la Redención . . . Los que se alejan de ella quedan por eso lejos de las fuentes de la gracia, quedan librados al peligro de su eterna condenación . . . para cumplir los planes infernales.

No negamos que hay cosas, y demasiadas, malas entre los católicos . . . Pero a la Iglesia la cuida Dios mismo. Veinte siglos ya resiste los ataques y bien seguros estamos que los resistirá hasta el fin! ¡Que no se deje pues nadie engañar por ningún profeta ni predicador del "evangelio" que no lo sea en el nombre de la Iglesia! ¡Que nadie abandone a esta buena Madre nuestra espiritual! . . . ni por plata, ni bajo amenazas, ni por respeto humano, ni por comodidad, ni por engaño, ni por calumnia, pues la Iglesia es el barco seguro que nos lleva al puerto de Salvación.

Ya San Ireneo (año 150) escribió contra los herejes de su tiempo: "Habiendo, pues, tantas pruebas, no está bien buscar todavía en otros la verdad, que fácilmente podemos encontrar en la iglesia; ya que los apóstoles, como en un rico depósito, han puesto en ella plenamente todo lo que es de la verdad, para que todo aquel que quiera tome en ellas la bebida de vida. Porque ésta es la entrada de la vida; todos los demás son ladrones y salteadores. Por lo cual hay que evitarlos; y amar con suma diligencia lo que es de la Iglesia, y retener la verdad de la tradición".

Dos siglos más tarde agrega San Agustín lo que vale igualmente hoy: "Esta es la Iglesia santa, la Iglesia una, la Iglesia verdadera, la Iglesia católica, que combate contra todas las herejías; puede combatir, pero no puede ser destruída. Todas las herejías salieron de ella, como sarmientos inútiles cortados de la vid; ella, sin embargo permanece en su raíz, en su

POMAGAJTE!

To pot gre pa že kar zares!

Oblačiti nage, je krščansko delo usmiljenja in to pot so naši bratje, ki nam od doma pošiljajo klic, da jim pomagajmo.

"Ne prosimo jedi; smo se že navadili stradati; toda nagi smo. Pošljite nam obleke!"

Po tem, ko so se Nemci polastili naših krajev, so rekvirirali ljudem vse boljše obleke za nemške vojake v Rusiji. Ostale so ljudem le manj vredne cunje, katere so se jim z leti še izrabile in poleg tega vemo, da je bilo požganih nebroj vasi in je zgorela prizadetim vsa obleka. Zato razumemo ta proseči klic.

Ljudje so nagi, prav do golega nagi!

Zato naj seže njihova prošnja do vseh src in prispevajte kar kdo more. Vsaka cunja, katera še ima kaj uporabne vrednosti, bo prav prišla, saj je treba obleke za velike in za male, možke in ženske, spodnjo in gornjo, za vse...

Nihče naj ne čaka, da bo poslal sam na naslov svojcev. Takrat kadar bo mogoče zaupati pošti, že ne bo več stiske in do tedaj bo trajalo morda še dve leti. Saj so vsi naši bratje in potrebni vsi, zato ne preudarjajte, komu bo prišlo v roke. Treba je zbrati in poslati, pa bodo že radelili potrebnim in na našo prošnjo bodo seveda največ poslali v tiste kraje, katere bomo navedli.

Odgovornost za pravično porabo nabranega je prevzelo poslanstvo.

Sedaj je na delu že mnogo naših društev in mnoge požrtvovalne privatne osebe.

Kdor ima kaj na razpolago naj se obrne na svoje najbližnje društvo ali na Poslanstvo (Av. de Mayo 1370/III, U. T. 37-4551) ali na Slovenski dom 59-3667 ali na D. Ž. 48-3361.

Pohitite, ker je za prvo pošiljko že dosežen prostor na ladji.

Dvakrat da, kdor hitro da! Zato kar takoj spravite skupaj, kar morete pogrešiti. Zavedajmo se, da so oni naši tam doma vse zgubili in strahote pretrpeli in še trpe, mi pa lepo v miru živimo. Pač moramo vsaj s tem pokazati naše sočustvo z njimi in pa hvaležnost, da smo vsega tistega bili rešeni.

La palma en la mano de los santos simboliza el triunfo sobre los vicios y seducciones mundanas. En el tiempo pascual nos recuerdan estas palmeras con mayor insistencia la invitación a luchar incansables para conquistar la Patria Eterna.

PISMO IZ LOŽA

V Clevelandu živi zelo veliko rojakov iz Loške doline (Stari Trg-Cerknica-Babno Polje-Blake-Grahovo...).

Na domu Mihela Teliča, ki je doma iz Igevasi, se je javil saržent Joe Ourednik, kateri je bil vdeležen pri velikem bombnem napadu v srednji Evropi. Na povratku je moral prisilno pristati v Loški dolini, kjer so njega in 7 tovarišev partizani sprejeli in povedli k Teličevemu bratu, ki ima v Igvasi trgovino. Tam so ostali 10 dni in pomagali na polju. Poročajo da je tam letina bila zelo dobra.

S pomočjo partizanov so našli ti letalci pot čez mejo in je tako ta saržent prinesel tole pismo od brata doma:

"Kakor gotovo že veš, ti italijanski roparji niso imeli prav nič usmiljenja do nas. Drugega niso tukaj delali, kako požigali trge in vasi, streljali in morili naše ljudstvo, okrog 750 je teh žrtev. Požgali so pet naših vasi ali krajev: Lož, Vrhniko, Poljane, Babnopolico in Babno polje.

Mojo trgovino so docela izropali, k sreči sem jim 6-krat ušel, da me niso ustrelili. Brat Anton je bil ubit 15. jan. 1943, brat Andrej pa 12. nov. 1943. Tako je bila tudi ustreljena Jernejeva žena in sin Rafael; poleg teh je bil tudi njegov sin Jože ustreljen na hišnem pragu, toda naša mati je še živa. Italijani so stre-

ljali, kjerkoli so videli koga bežati.

Če boš dobil to pismo, obvesti brata Jožeta in Mehiki in brata Franka v Clevelandu."

ORGANIZACIJA RDEČEGA KRIŽA V JUGOSLAVIJI

V skoro vseh osvobojenih področjih Jugoslavije so organizirane enote Rdečega križa. Ljudstvo pokazuje velik interes za to organizacijo, a temu je dosti razlogov: večina ljudstva je od lakote oslajeno, brez oblačil in bosa. Posebno težko prizadeti so otroci. Pomanjkanje zdravil je strašno; malodobni otroci mnogo trpijo radi pomanjkanja mleka in sladkorja. Rdeči križ je dobil posojilo od 1.300.000 dolarjev od Slovenskega narodnega osvobodilnega sveta. Ves narod prispeva kar največ more, da bi misija in delavnost te humanitarne organizacije bila čimbolj uspešna.

PISMO PARTIZANA IZ GRAHOVEGA

Jožef Krajc v Canadi je dobil od brata Franceta, ki je pri partizanih, daljše pismo, v katerem se omenja tole:

"Grahovo, 27. 7. 1944.

Meseca junija in julija so bile prav velike borbe okoli vasi Grahovo. Veš, na na špički so imeli partizani zasede, od Rakeka pa je pridrvela fašistična zver, da bi napadla in požgala naše vasi, ali

naši hrabri borci so jih mnogo pobili; okrog 6. ure zvečer pa juriš na Švabe. S tanki so bežali Nemci in "domobranci", partizanov pa ni bilo veliko. Naše ljudstvo je že vsemu privajeno. Kako so se smejali, ko so Nemci bežali, pa ne po cesti, ker cesto so takoj zasedli partizani. Ob tej priliki smo ujeli dva "domobranska" oficirja, pa okoli 20 vojakov. Potem so pa drugi dan prišli z velikim številom in s tanki, pa tudi en avijon je krožil nad našimi vasi, kateri je bombardiral vas Bločice in žgal z mitraljezom na ljudi, ki so delali na polju. Na Bločicah je pogorelo 17 poslopij, to je zažgal nemški avijon; vas Žerovnico so pa zažgali tudi Nemci v oklopnih vozilih. Pogorelo je 45 poslopij, pobrali so tudi okoli 25 ljudi. V Grahovem so jih pa 7 oseb, Gornik Amalijo (po domače Ulečo) so pa ubili v Trstenikih. Vidiš, to je vse delo večina domačih izdajalcev. V samem Grahovem je sedaj škode napravljene po okupatorju za deset milijonov tristo petdesetosem tisoč lir!"

vid, en su caridad".

Es pues un sagrado deber de cada católico que demuestre a la Iglesia su cariño, que le conserve la fidelidad y que haga todo lo que esté a su alcance

para preservar a sí mismo, a los suyos y a los que lo rodean del gran peligro de perder la fe verdadera, de alejarse de la Iglesia y de dejarse llevar por el confusionismo que lo llevará a la condenación.

VSTALI BODO KRIVI KRISTUSI . . . .

GOSPOD JE VSTAL, ALELUJA!

Nedavno je argentinski episkopat izdal okrožnico, v kateri opominja vernike, naj bodo previdni, da ne nasedejo krivoverski propagandi, katera postaja vsak čas bolj nasilna.

Ker je tudi med našimi vojaki nekaj takih, kateri so prisluhnili na te novotarije, je treba, da jih posvarimo.

Pravijo: "Ko pa tako lepo govorijo! Saj je vse tako kot v evangeliju!" . . .

Seveda! Kako pa bodo govorili? Toliko so pa menda že modri, da ne bodo padli po tistem, kar je ljudem svetlo! Ali ni mar Jezus naročal: "Varujte se krivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, pa so znotraj zgrabljivi volkovi" . . . Takó je! Zmota nosijo prikrito in jo bodo pokazali šele potem, ko človeka že na zmotno pot spravijo. Potem že ne zna več vsak nazaj, kadar se zave, kje je.

Kako nesmiselno je vendar to početje!

Jezus Kristus je ustanovil eno Cerkev. Drugoverci sicer trdijo da je njihova vera prava, ali pa pravijo, da je "tudi njihova prava" . . . Mi pa vemo, da more biti prava samo tista, katera more svojo resničnost izpričati iz svetega pisma, iz evangelija in Jezusovih besed, ki je ustanovitelj svete Cerkve.

Od vsega začetka je jasno, da je izbral Jezus 12 apostolov, da je sv. Petra postavil za poglavarja in po njegovi smrti njegove naslednike, ki so rimski škofje in papeži. Ne zato ker so v Rimu, temveč zato, ker so Petrovi nasledniki. In če bi bili ti v Ljubljani bi bil poglavar sv. Cerkve ljubljanski škof in če bi se preselil Petrov naslednik v Moskvo, bi bil tam poglavar Cerkve Kristusove. Ne zaradi Rima in ne zaradi Italijanov, temveč zato, ker je sv. Peter izbral tedanje središče svetá, ki je bil Rim za svoj sedež in ima tam svoje naslednike, ki se nekoč lahko tudi drugam preselijo.

Skozi 1400 let ni nihče resno osporaval Katoliški cerkvi in rimskim škofom vodstva v Cerkvi Kristusovi. So bili kaki spori, toda ne tako, da bi se dotaknili te verske resnice. So zabavljali proti papežem, so jih preganjali, so jih skušali pridobiti z lepa ali zgrda za razne politične namene, tudi je imela sv. Cerkev marsikaterega poglavarja, kateri te vzvišene časti ni bil vreden. Toda to ni spremenilo dejstva, da je bil tudi tak papež, čeprav nevreden, pa vendar naslednik sv. Petra in božji namestnik na zemlji. Bog je postavil sveto Cerkev za ljudi in iz ljudi je sestavljena, zato se po človeško vedno urine lahko kaj nelepega vanjo in v njene služabnike in celo do najvišjega mesta v vodstvu svete Cerkve.

Čudno bi bilo, če bi sekaj takega ne zgodilo. Saj je vendar Gospod Jezus sam javno napovedal: "Peklenska vrata je ne bodo premagala" . . . To se pravi: Hudobni duh bo napel vse sile, da bi sveto Cerkev uničil, toda njegovi poskusi bodo neuspešni.

Najprej je skušal udušiti sveto Cerkev v krvi mučencev, tako da je umrlo mučeniške smrti 50 prvih papežev.

Nadalje je začel s krivimi verami, a je bilo zastoj.

Najhujši in najnevarnejši napad je bil pa "peta kolona" . . . V cerkev samo, v visoke cerkvene službe in na sam papeški prestol je s pomočjo koristolovskih cesarjev in vladohlepnih rimskih družin spravil osebe, ki niso bili te časti vredni. Toda niti na ta način Cerkve ni mogel vničiti . . .

Sele protestantizem 16. stoletja je začel trditi, da ni rimska cerkev Kristusova. Rekli so, da tiste besede o postavitvi sv. Petra niso Jezusove . . .

Ko so pa pozneje skušali to kritično dokazati, je bil uspeh ravno nasproten. Morali so priznati, da so besede o postavitvi sv. Petra za poglavarja sv. Cerkve zapisane v evangeliju od vsega začetka in je tudi ta poslednji poskus propadel in se je spet uresničilo: "peklenka vrata je ne bodo premagale".

ZATO JE NESMISELNO TISTO PRISLUŠKOVANJE

in oklevanje vernikov, ker ne bodo našli druge Cerkve, katera bi bila bolj Kristusova in bolj zanesljiva vodnica v večno srečo.

S kazanjem na "slabe duhovnike" ni nič doseženo. Oni so kot učitelji resnični, kot delilci zakramentov služabniki Kristusovi, toda s

Pridite, v Bogu se vsi zdaj radujmo, dvigne iz src naj se spev nam plamteč! Pesmi zahvalne pojoč, vsi tekmujejo: Vstal je Zveličar, kot sonce žareč!

Smrti, ki smrtne prav vse nas premaga, kdo zdaj strahotno je žezlo izvil? Vragu, ki lahka nad nami je zmaga, kdo je zvižčajnost objestno ukrotil?

Rajska so vrata že spet nam odprta, kerub je spravil ognjeni svoj meč, čaka radost nas nebeškega vrta, grehu ne vdaimo se zdaj pa nič več! Kristus Zveličar! Junak vsemogočni! Svojega molimo v Tebi Boga! Spev naj opeva Te velikonočni zdaj in vso večnost, naš "aleluja"!

D. Doktorič

svojim slabim zgledom in življenjem so otroci pogube . . . Saj je vendar vsakemu jasno, da s tem, da je kdo za duhovnika posvečen, še ni svetnik, temveč bo to šele po svojem osebnem delu, kakor je za vsakega kristjana dolžnost, da sam sebe vlada. Saj ne bo nihče sojen pred Bogom po tem, kako je živel duhovnik, ki ga je krstil ali spovedal ali previdel, temveč vsak bo sojen po svojem lastnem življenju, delu in zgledu.

Katoliška cerkev je sveta in je Kristusova in je edina zanesljiva vodnica na potu v večnost. Ona hrani nauk Jezusov nepokvarjen. Če se sem pa tja oglasi kak nov prerok, kateri potegne za hip ljudi na seboj, je kakor ogenj iz slame, ki za hip zagori do neba, potem pa spet ugasne in za njim ne ostane drugega kot dim in smrad.

Stara je že zgodba, da se zaganja hudobni duh v Sveto Cerkev, toda ona stoji na trdni skali, ki je sv. Peter in njegovi nasledniki, katere Sveti Duh varje, da se ne oddaljijo od Kristusovega nauka. Kmalu bo 2000 let, kar kljubuje vsem napadom. Večkrat že so neverni ljudje oznanili zmago nad Cerkvijo. Rekli so, da je sedaj že njen konec. Pa je zginil Dioklecijan, ki je dal kovati denar, na katerem je ukoval napis: "V letu ko je bilo krščanstvo vničeno", zginil on in samo še en njegov novec je ohranjen; zginil je Voltaire, ki je postavil za program svojega boja proti Cerkvi "Vničiti nersramnico", zginili so premnogi krivoverci in napuhneži, ki niso hoteli ukloniti svojega tilnika pred stolom naslednika sv. Petra; podrla so se prestoli tistih, kateri so hoteli Cerkev usušiti, toda Cerkev stoji in bo stala in bo do konca sveta ljudi vabila na pravo pot, katera vodi v večno srečo.

Zato ne nasedajte lažni propagandi, katera ne bo nikogar osrečila pač pa bo ljudi zbegala.

Dobro vemo, da je v Kat. Cerkvi marsikaj, kar ni božje. Saj je iz ljudi sestavljena. Toda Kristus jo je ustanovil in On jo varje pred zmoto, vsakega samega skrb pa mora biti, da Kristusov nauk tudi prav spolnjuje, da bo postal vreden večnega plačila.

Tisti, kateri grajajo kaj na služabnikih cerkev naj vedó najprej to, da ni noben stan bolj obrekovan od enih in bolj spoštovan od drugih kakor duhovski, da ni nobene ustanove, ki bi imela bolj srdite sovražnike in bolj vnete prijatelje kot Sveta Cerkev . . . Zakaj vse kar je božjega nosi na sebi tak pečat. Zato ne verujte radi, ker je najbrže govorjeno z

NEKAJ ZA STARIŠE

STUDENCI MOČI

Mladega človeka primerjamo drevescu, ki ga priveže vrtnar h količku, da ga veter ali vihar ne upogne in ne podere na tla; da raste nemoteno navzgor in se lepo razvija. Drevescu mladega človeka dajemo trojno oporo: molitev, ljubezen do nebeške Matere, prejemanje sv. Rešnjega Telesa. Kdor hoče vzgajati brez naštetih nadnaravnih pomočkov, brez sv. zakramentov, bo zidal na trhlo podlago.

Namen svetih zakramentov: Božji Zveličar je postavil zakramente za naše posvečenje: da prejemamo po njih milost, božjo pomoč, da postanemo sveti, da se zveličamo. Ali nima prava vzgoja končno enakega smotra?

Da uvidimo vzgojno moč posameznih zakramentov, pogledjmo, kako primerno človeški naravi in našim dušnim potrebam je Jezus postavil vprav sedem zakramentov. Ko se človek narodi, še ni otrok božji; rojen, preroben mora biti tudi za nadnaravno življenje. V sv. krstu se dušno prerodimo ter postanemo otroci božji in dediči nebes. Toda človek utegne nadnaravno življenje zopet izgubiti. Ako smrtno greši, ugasne v njem luč milosti. Zdravilo za notranje, dušne rane nam je Jezus zapustil v zakramentu sv. pokore. — Da si ohranimo nadnaravno življenje, da ostane duša zdrava, da se vztrajno ustavlja hudemu, potrebuje krepilne hrane, ki nam je neprestano na razpolago; ta hrana je nebeška mana, angelski kruh, sv. Evharistija.

Bolj ko človek dorašča, bolj tudi čuti, s kako silo se zaganjajo sovražniki zveličanja vanj, da bi mu ugnobili nadnaravno življenje: zlobni in zapeljivi ljudje so najvernejši pomočniki zavrnjenih duhov, "ki iščejo, koga bi požrli" (pogubili). Zoper zalezovanje hudobko smo se jeli zavedati pameti, pa do zadnjega zdihljaja. Nevarne zabave in grešna razveseljevanja vseh vrst so vabljive zanke, ki se vanje zamota le preveč mladostnih oseb. Za boj zoper vse te sovražnike dušne nega duha se nam je vsem stalno boriti od trenutka,

sreče nas utruje in oborožuje zakrament sv. birme.

Najodločnejši trenutki za vsakega človeka nastopijo brez dvoma ob smrtni uri. Pa tudi za ta boj nam hoče Jezus dati orožje in nas utrditi s posebnim zakramentom — svetega maziljenja.

Te doslej omenjene zakramente je božji Zveličar postavil v prid posameznim osebam. Imamo pa tudi dva zakramenta, ki koristita človeški družbi kot celoti, ki sta prav posebno namenjena, da posvečujeta in obdarjata z milostmi one osebe, katerim je v prvi vrsti izročeno in od Boga poverjeno vzgojno delo. V ta namen sta postavljena zakrament svetega mašniškega posvečenja in zakrament svetega zakona.

Cerkev, kraljestvo Jezusovo na zemlji, potrebuje odličnih voditeljev, ki imajo od Boga moč in pomoč, da vodijo mladino in vernike sploh do časne in večne blaginje. To moč in pomoč dobivajo omenjeni božji poslanci v zakramentu sv. mašniškega posvečenja. — Vzajemno z mašniki katoliške Cerkve pa se trudijo za mladino starši, ki morajo otroke vzgajati za Boga in domovino; v to jih potrjuje dobrotljivost božja v posebnem zakramentu — v sv. zakonu.

Vrednost sv. zakramentov za vzgojo bomo tem bolj cenili, čim bolj smo poučeni, kako neprecenljiv zaklad je posvečujoča milost, kako slabi smo vsi — vzgojitelji in gojenci — brez božje pomoči, ki nam doteka v studencih sv. zakramentov. Zakramenti so zakladnice, ki niso in ne bodo nikdar izčrpane; zakladnice, ki so v njih spravljene največje dragocenosti.

MED ROJAKI V PARANA

8. in 9. febr. se je zadržal č. g. Janez v Paraná, kjer živi kakih 20 slovenskih družin, doma največ od Gorice. Videti je tu nekatere slovenske obraze po sveti maši, katera je bila v cerkvi sv. Mihela. Videti je tudi Cvetkota Keber, ki je prav tisti čas imel tam skozi pot in se je tam nepričakovano našel s svojimi bližnjimi sorodniki, ki je družina Miroslava Pintarja.

Naši ljudje v Paraná so zaposleni največ pri železnici in pa v tovarni cementa.

Tamkaj živi tudi precej ljudi, ki so naše krvi in nosijo naše priimke, a je že pomrl prvi rod, ki je prišel tja pred 80 leti, mlajši pa slovenskega več ne znajo.

lažjo in hudobijo.

Če je v napadih proti duhovnikom kaj resničnega, tisto ne vzame sv. cerkvi njene božje veličine. Kdor kaj resničnega ve, naj se na pravem mestu oglasi, da se izžge, kar je okuženega, nikar pa škodoželjno ne blati božje stvari in s tem spravljati v nevero nevedne, kateri ne znajo ločiti med božjim in človeškim v Cerkvi.

Cerkev bo do konca stala in do konca ljudi prav vodila in posvečevala. Toda nikjer pa ni zapisano, da bo konca ostal njej zvest in zvest Kristus tudi tisti, kateri je v Njegovem imenu krščen. To zvestoba mora vsak sam čuvati in očuvati jo bo, če se bo zvesto držal sv. Cerkve in njenega nauka in imel za gotovo resnico, da vsak kdor odreka svojo vdanost in ljubezen sveti Cerkvi je na potu da tudi Kristusa zgubi, — če ga že ni zgubil, prav posebno še danes ko je očitno uresničena prerokba sv. Pavla: "To pa vedi, da bodo v poslednjih dneh nastopili hudi časi, zakaj ljudje bodo samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, zasramljivi, starišem nepokorni, nevaležni, brezbožni, brez ljubezni, nespravljivi, nezdržni, surovi, brez dobrotljivosti, izdajalski, predrzni, napuhnjani, naslade željni, ne pa bogoljubni, ki bodo imeli videz pobožnosti, zatajili pa njeno moč. Teh se ogiblji" (Tim II, 3, 1-5).

Od naših starišev smo sprejeli pravo vero. Kateri njej zvest ostane, najde v

Solzno dolino je zapustila

† TEREZIJA GLAVIČ

stara 78 let. 19. marca 1943 je zatihnila za vedno oči v Klečetu, Šmihel pri Žuženberku.

Tukaj zapušča sinova Jožeta in Toneta in tri vnuke, doma pa žaluje zanjo sin Lojze in dve sestri, vsi poročeni.

Maša za blago pokojno bo na Paternalu 15. aprila.

njej mir srcá in zagotovilo večne sreče, kdor pa začne oklevati in prebirati, bo zgubil vse in nekoč sprevidel, da je v svoji nespameti napravil to, kar je imel v roki in da je resnično prava Kristusova, božja, sveta, vesoljna, apostolska in zveličavna le vera naših dedov: Sveta Katoliška Cerkev, kateri zato ohranimo zvestoba kot dobri materi, pa nas bo kot dobra mati tudi v srečno večnost pripeljala.

Davno že je zapisal besede sv. Ciprijana, ki si jih vzemimo k srcu: "Ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za Mater".

NEMŠKE GRDOBIJE V BELI KRAJINI

Iz izjave župnega upravitelja v Metliki, kakor se je podpisal č. g. Modest Golja

He aquí un grupo de eslovenos en Paraná, donde hay unas 20 familias. En las cercanías de Paraná hay algunas familias que llegaron allá hace ya 66 años. Ya olvidaron nuestro idioma pero conservan sus antiguas tradiciones.

zavimo o grdem nemškem bogoskrunstvu, katerega so zagrešili v Drašičih, kjer je podružna cerkev sredi velike vasi Drašiči v najbolj vinorodnem delu Bele krajine.

V mašnem kelihu so tam Nemci napravili milo za britje in so kelih nato razlomili na tri kose ter vničili ali odnesli skoro vse cerkvene oprave in obleko.

UN PEDIDO ANGUSTIOSO

Ya sabemos que están mal las cosas en nuestra patria. La gente muere de hambre, de frío, de angustias; muchos han enloquecido de tantos horrores, de sangre, de persecuciones, de traiciones, de miserias . . .

Todas aquellas angustias, lágrimas y súplicas han tomado ahora esta forma concreta: "No pedimos alimentos, pues ya nos familiarizamos con el hambre, pero pedimos que nos manden — vestidos. Estamos desnudos, literalmente desnudos."

"No pedimos alimentos, pero si gritamos que nos manden cualquier trapo que podrá servirnos para cubrir nuestra desnudez, pues somos gente y quisiéramos ser decentes . . . ¡Ayudadnos y pronto! Vosotros que no habéis comprobado ni lo que es hambre, ni los horrores de la muerte, ni atrocidades de calabozos y de campos de concentración, debéis de demostrar vuestra gratitud para con Dios que os preservó de todo aquello y la caridad con nosotros, que tanto tiempo ya sufrimos cosas indecibles, para cubrir nuestra desnudez más llamativa, que sufrimos más dolorosamente que el hambre y las persecuciones . . ."

DIRIGIMOS PUES UN LLAMADO

a todas las almas nobles, que presten oído a este grito angustioso.

Ahora ya hay modo de mandar ayuda y esta ayuda, cuanto más pronta, tanto más eficaz será.

Hay tantos trapos y ropas usadas, que se apolillan, que nunca quizás se usarán . . . allí hay uno que llorará lágrimas de gratitud, cuando pueda ponerse aquella prenda. Todo servirá bien: vestidos, ropa interior, calzado, cosas de cama, para hombres y señoras, para grandes y chicos.

¡No espere Usted! Que sea su corazón generoso. Hoy mismo vaya a revisar los roperos y saque todo lo que no precisa y llame por teléfono, para ver cómo se entregan las cosas para prepararlas y despacharlas.

¡Dios ama a quién da con alegría!

La organización de la Colecta está en manos de la Legación Yugoslava que trabaja con el apoyo de la Cruz Roja. Diríjanse a las siguientes direcciones:

Legación Yugoslava Avda. de Mayo 1370/III piso, U. T. 37-4551.
Pbro. Juan Hladnik, Pasco 431, U. T. 4G-3361.

Hogar Esloveno, San Blas 1951, U. T. 59-3667.
Club Yugoslavo, Santiago del Estero 629, U. T. 38-2864.

He aquí la tragedia de la desnudez que con tanta premura reclama remedio:

Al invadir los Alemanes a Yugoslavia, requisaron a la gente todos los buenos trajes y piezas de lana, para vestir sus ejércitos contra el frío ruso. ¿Qué quedó a la gente? ¡Sólo los trajes usados!

Para peor, desaparecieron todas las tiendas. Ya no hubo modo de adquirir ninguna ropa más, pues toda la industria de los países bajo el mando nazi atendía sólo pedidos de guerra y soldados.

Mientras tanto los vestidos seguían gastándose.

Peor todavía. Empezaron los saqueos contra los pueblos acusados de participar en actos de sabotaje y de rebelión. Inesperadamente aparecieron las expediciones punitivas echando fuego a las poblaciones. La gente huyó para salvar, si era posible su pobre vida, muchas veces de noche, en ropas menores solamente. Los vestidos se quemaron y poco fué lo que han podido hacer los menos desgraciados vecinos en su ayuda.

Centenares de miles de personas fueron deportados en los primeros dos años. No se les dejó llevar nada. Todo lo que quedó en casa, fué secuestrado. Luego regresaron, los que han tenido suerte. Pero han regresado desnudos . . .

Hace 4 años, que no pueden comprarse géneros. En tales circunstancias la desnudez es inevitable.

Familias de varias personas apenas pueden juntar para vestir humanamente a uno, para ir entre la gente.

En casa ya están contentos, si pueden disponer de alguna prenda, para cubrirse un poco siquiera.

La gente que trabaja en el campo, al ver alguna persona acercarse, abandona corriendo su faena, para refugiarse entre los matorrales cercanos . . .

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Corpus Cristi . . . Puerto Rico . . . Montecarlo . . . Kljub temu, da sem vedel, da ni velikih krajev ob Paraná višje od Posadas, so mi visokozveneči naslovi le napravili nekako iluzijo, katera se je pa vpriči dejstev kaj kmalu razpuhtela.

Bila je že ura 15 in še kaj, ko smo zavozili tisti dan, 8. novembra v naselbino Puerto Rico. Tu je bila skupina hiš . . . tam nekje gradé cerkev poleg večje zgradbe, ki je zavod in šola za vzgojo deklic . . . spet tam je gostilna in trgovina in še naprej pošta . . . Vse je razmetano vprek, tako da sploh ne veš, kdaj si v "mestu". Postali smo tam kjer je izhodišče za cesto proti Eldoradu in zvedeli, da mikro ne vozi, ker . . . ni nafte.

Torej kar v pristanišče, kjer ima priti tisto popoldne lanča "Gonzalo". Bila je davno že ura za kosilo, tako sem čutil, toda, ali naj zamudim lančo? Res je dišalo prijetno in vabilo k mizi, toda sem si mislil: saj bom v pristanišču tudi našel kak restavrant in menda boljše . . .

Spravil se je mikro. Še trije potniki smo ostali, ko je vozil po strmini doli v porto, kjer je bilo videti močoven napis "Puerto Rico". Toda, kje pa je pristaniški bufet? . . . kje je ravnatelj pristanišča? kje je pisarna? kje prodajajo vozne listke? kje je carinska postaja? . . . Vsega takega ne bilo nič najti. Le lesena baraka, ki je skladišče nekega podjetja in lesen žleb, po katerem

spravljajo tovore do brega in v strmo strugo, ter kup desk doli ob vodi, pričā, kje naj človek išče "Puerto Rico" . . .

Ko sem dognal, da je najbrže še več kot uro časa do prihoda lanče sem se vrnil proti naselju, da poiščem kako gostilno. Pa sem dognal, da je tudi to zastoj, kajti tisto uro ne bom dobil v nobeni več obeda. Zato sem pa kar v prvem boliču obsedel, od koder sem lahko oprezoval, če prihaja lanča. Malo kruha, sira in salame in čašo vina, pa je bilo poskrbljeno za potrebo. Pozanimal sem se, kakšni ljudje živé tamkaj in zvedel, da je največ Nemcev. Prav tiste dni se je kraj pripravljāl na svečano proslavo 25 letnice ustanovitve. Ustanovitelji pa so bili nemški priseljenci, ki so prišli iz Brazilije, od koder so jih pregnale kobilice in so v 10 leth pomanjkanja in neumornega dela dosegli ustvariti si blagostanje, katero uživa sedaj kraj, ki v pristanišču sicer ne kaže kaj posebnega, a je bogat dragocenega lesa, odlične žerbe in drugih pridelkov, ki bogato plačajo kmetu delo na tisti zemlji.

NA REKI PARANA.

Edina stvar, katero je nudilo "pristanišče" je bila klop v senci dveh dreves, po katerih so brenčale če-

† MARKO NEMANIČ doma iz Radovič pri Metliki je po daljši bolezni umrl 25 marca in bil pokopan na Avellanedi.

belice, kot da sta lipi in res je bilo cvetje nekaj sličnega in listje tudi. Globoko doli je blestela mirna voda, ki se je le za hip razgibala, če je kaka riba hlasičila za muho izpod gladine. Dve osebi sta čakali tudi na lančo, drugače pa ni bilo žive duše in še mi smo svečano molčali... Pač, nekaj se giblje tamle... Bil je čolnič, ki je priplul od paragvajske strani, ki je bila še bolj nema, kot argentinska. Tukaj je za našim hrbtom, onstran grička, vendarle nekaj skupin belih hiš z rudečimi strehami, na paragvajski strani pa ni bilo videti sledu človeškega bivališča.

Drobna deklica je pristala s čolničem in jo ubrala po strmi stezi navzgor. Namenjena je bila v trgovino, da kupi — soli... Pač edina stvar, katero Paragvajec potrebuje in za katero zmore en groš. Na oni strani je do naselja gotovo vsaj 20 km daleč, zato je deklica prijadrala na to stran.

Bil je vroč dan in zato mi je prišla misel, kaj ko bi se šel kopati... In če med tem pride lanča? Menda jo bom že kaj preje slišal, tako sem zaključil in: rečeno, storjeno. Kmalu sem bil v vodi, toda skrajno previden, kajti večkrat že sem slišal, da je Paraná nevarna reka. Posebno da ima neke ribe grebenarke, katera se kar nenadno omuzne ob človeku, ali na katero lahko tudi stopi in se obreže, da je joj, ker ima strupen greben...

V vodi sem se malo osvežil in kar hitro bil zopet na red, a o lanči še ni bilo sledu.

Med tem je obala nekoliko bolj oživila. Nekdo je pognal v reko trnek in potrpežljivo čakal na ribe, med tem, ko je pripravil ogenj za mate. Tudi mene je povabil a sem sprejel le ponujeno — cigaro, za mate mi pa ni bilo. Videl sem namreč, da je zajel vodo kar od kraja, vso mastno in algasto.

Čakate na lančo? me je vprašal in mi nato pripovedoval, da "pravzaprav tudi on čaka na ladjo"... Že pet mesecev čaka. V juniju je odšel iz Buenos. On je agent za trgovske tehtnice in sedaj čaka blago, katero je odposlal tedaj iz Buenos Airesa. Ker je voda že tako dolgo nizka in je tovorni promet po reki skoraj popolnoma zastal — v Corrientes je kakih 50 ladij, ktere čakajo kdaj bo voda narastla — in on čaka, kdaj tista barka pride in med tem: mate pije in ribe lovi... on in žena.

Torej kar pol leta čaka na barko in mate pije, ribe lovi in domače cigare kadi in seveda čaka tudi, da mu bodo — izboljšali plačo... Meni se je pa zdelo, da je bila cela večnost že tisti dve uri, kateri sem moral čakati na lančo, ki je slednjič le pribrezala, tako neslišno, da sem jo komaj opazil, čeprav je oni mož že deset minut preje povedal: "že gre". Menda ima poseben organ, s katerim čuti tresenje zraka, kajti brnenje motoriev je bilo slišati šele, ko je bila lanča v bližini.

Naslonili so na breg desko, brodar mi je stegnil roko, dva koraka po tej ozki brvi do krova in na sedež. Bila je že skoraj šesta ura popoldne, ko smo se poznali naprej. Jaderno je ostajala za nami obala, obrobljena večinoma z vitkim bambusom, ki ga imenujejo "ta-cuara".

Popustila je dnevna vročina in prijetna sapica nas je božala, ko je visoka obala že razprostrla čez nas svojo senco. V prijaznem pomenku s sopotniki nas je zalotila noč, katero je le redka lučka motila. Nekajkrat smo pristali za hip in že hiteli dalje do zadnje luke, kamor vozi tista lanča, do Eldorada.

VENDARLE...

Bila je ura že čez deset ko je ladjica pristala ob udobnem nabrežju, od katerega je rasel strm breg visoko tja gori in ob njem vrsta luči, ki so osvetljevale tirnice pristaniške naprave, ki drže v veliko skladišče

Un hogar esloveno en Eldorado.
Pred hišo Pavleta Novak v Misiones.

gori na vrhu.

Reka Paraná se je urezala v globoko strugo, 80 m še tedaj, v času najnižje vode, ki je bila tamkaj še tedaj en meter pod ničlo, to je pod najnižjo gladino, ki jo navadno doseže. Toda ni struga povsod tako globoka in po nekod je tudi polna ostrih čeri, ki so že marsikatero barko potegnile na dno, kjer je zginila brez sledu. Ta neenakost dna in čeri povzročajo mnoge nevarne vrtnice. Reka je široka tamkaj 300 do 500 m, pa mora imeti krmar mnogo izkustva, da ne prijadra na dno. V času visoke vode se pa zgodi, da reka naraste kar za 20 m, prav do vrha struge in tedaj seveda voda odnese vse, kar zaloti. Zato je seveda velika težava, zgraditi kaka pristaniška dela in zato je tudi med vsemi pristanišči na Alto Paraná, to je višje od Posadas, samo Eldorado zgradilo doslej stalno nabrežje in solidna pristaniška dela.

Večina potnikov je izstopila že preje. Slednjič je prišla tudi naša ura. Jaderno sem skočil na breg in pogledal, če najdem kak znan obraz. Nikogar!... Torej kar navzgor po stopnicah. Na vrhu je čakala gruča ljudi. Toda vse je bilo v temi. Zakaj nimajo luči?

Nič zato! Tudi brez elektrike, ob medlem soju luči, ki so svetile iz pristana, me je našel Pavle Novak, ki me je kar po naše pozdravil in bil sem rešen skrbi, kam naj se denem.

Kar za menoj, gospod Janez!

Že se nama je pridružil tudi Karlo Može, oba iz Štorij pri Sežani. Povedala sta, da je tema zato, ker elektriko ustaviš ob 10 uri in lanča se je zakasnila več kot navadno. Saj bi po voznem redu morala priti tri ure prej. Radi nizke vode mora voziti bolj počasi.

Karlo ima kamijonček, ki nas je čakal in zabrnal po vijugastih potih in cestah in nas zategnil tja, kjer nas je čakala večerja. Menil sem, da bo to nekje blizu. Toda vožnja je postala kar dolga in sem sprevidel, kako nevarno bi bilo, če bi moral sam iskati, kje je "secadero" in "verbal" "Las Mercedes"... 15 km daleč od pristana je do doma Pavleta Novaka in vendar je vse tisto: Eldorado... Na hvalo Pavletu in Karlu mi ni bilo treba več kot sesti na voz in med prijetnim kramljanjem smo kar hitro bili na mestu in sedli k mizi in prav za potrebo.

Tukaj je naš dom in — vaš za te dneve, me je prijazno sprejela Pavletova žena. Tamle je vaša sobica, tukaj vas pa čaka miza z večerjo. Moj pogled je obvisel na mali sličici na steni, katero je pokazala petrolejeva luč... Bila je razglednica "slovensko dekle" v ličnem okvirju. Prijazni sprejem, prijetna domačnost, slovenska beseda in sedaj še ta slikana pesem domovine... Kaj sem moral še več želeti?

V ELDORADU...

Ta beseda je pomenila nekoč v Španiji to, kar pri nas "Indija Koromandija", o kateri smo brali otroci

čudno lepe zgodbe. Ko je Kolumb odkril Ameriko, so pustolovski Španci zasanjali v deželo, ki je polna zlata in vsega bogastva, katerega človek kar na cesti pobira. Tisto deželo, v kateri so upali uresničiti svoje sanje so imenovali "Eldorado" (Zlata dežela).

Ko sem se 9. nov. zbudil, sem se resnično zavedel v tem kraju. Bil sem v Eldoradu. Dan je že prisvetil skozi okno, sonce je zlatilo drevje, kokoši so kokodakale po dvorišču pod modrim nadzorstvom možkega petelina. Kar hitro sem bil na planem, da vidim spet enkrat jutro na kmetih.

Na levi in desni prijaznega doma, ki je zaenkrat še lesen, pošumevajo mogočna drevesa, menda "cedre", na gornji strani še trohne bruna, katera so posekali pred dvema leti in nič ne ovirajo mandioke, tobaka in tunga, kateremu je tisti prostor namenjen. Trohneča bruna so koristno gnojilo, ker za les jih ne velja dvigati, kajti doma ga treba ni, za prodajo pa več stane prevoz kot ga plačajo. To se pravi, tako je bilo do nedavnega, kajti sedaj je lesu cena zelo zrastle, toda trhla debela pač ne veljajo več nič.

Na dolnji strani hiše je pa že vse očiščen svet, kjer je najprej velik nasad "tunga", ki je drevo, katerega sad je za človeka sploh neužit, a daje izvrstno mašinsko olje. Rastlino so prinesli iz Kitajske in se je v Misijonih obnesla bolje kot "tartago" (ricinus).

Stopil sem na balkon, od koder sem imel krasen pogled proti vzhodu. Znatno nagnjeni tungov nasad se nadaljuje z žerbalom, ki je tonil v svetli jutranji megli, ki se je v dolgi črti vlekla nad potokom, ki meji Pavletovo posestvo. Onstran pa se pokrajina spet dvigne in nad meglo je bilo videti več domačij. Tistale, niže, je mojega brata Jožeta, tako mi je Pavle razložil, ona domačija, malo na desno in višje gori je pa Karlova. Tukaj smo si trije Slovenci skoro sosedje.

V nedogled se je odprla pred mano nasmejana pokrajina, polna gozdov, obdelanih njiv, bogatih žerbalov vse v pisanih barvah podobe naše slovenske jutranje pokrajine, po kateri se vlečejo nad potoki sivkaste megle, ki se cunjasto trgajo v vis in razblinjajo v sinje nebo. Breg za bregom, valovito razprostrti vse v nedogled, raste in pada dežela, da vidiš le dvignjena pobočja in višje ploskve, koder so se naselili kmečki domovi, ki beže na višje kraje iz vlažnega dola in loga ob potoku, koder gospodarji v zgodnjem jutru megla, naša znanka od doma.

NAFTE NI...

Zastonj sem gledal vse naokrog, kje bo videti kak zvonik. Le hiše, razmetane po vsej dalji, so pričale do kod segajo naselja. Cerkev je 3 km daleč, tamle zadaj za onim gričkom, je pokazal Pavle.

In kako bomo šli tja? Gremo do Karla in on nas bo potegnil s kamijonom.

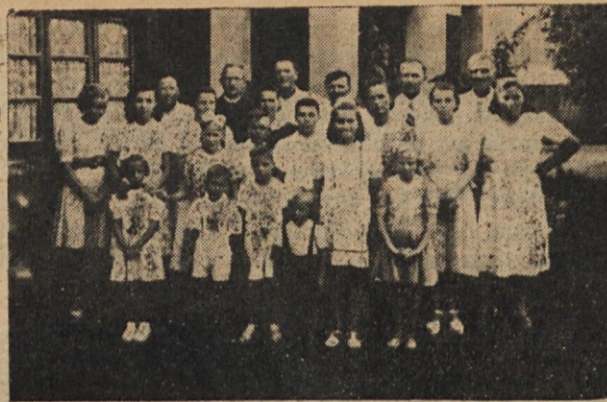
Tako smo se odpravili skozi sveže rosno jutro in kar kmalu smo bili na mestu. Zabrnel je kamijon, v strmi klanec in krenil na to po lepi cesti, katera nas je pripeljala ravno do cerkve, katero so nedavno blagoslovili in ni še dodelana.

Prijazno nas je sprejel župnik, kateri je bil o mojem prihodu že obveščen.

Po končani maši je stopil pred nas resen problem: nafta! Nekaj je že če imaš bone in sem jih imel! Toda če nafte ni, tudi boni ne veljajo nič in tako se je govorilo, da v Misiones ni zelene nafte niti za mikro, kaj šele za privatnike...

Poskusimo srečo! Morda kaj dobimo!

Veste kaj gospod Janez, je svetoval Karlo. V Fordovi garaži, kjer imajo bojda zeleno nafto, je gerente nek Nemeec, morda bomo pa z nemško besedo kaj

Con motivo de la visita del P. Hladnik se reunieron todos los eslovenos de Eldorado (Misiones). 10. novembra pred hišo Jožeta Novak.

dobili.

Če ni drugega kot to, mene ne stane toliko, voščiti mu po nemško "dobro jutro" in tako smo napravili.

Ne vem če je bil "guten morgen" ali pa je bila naredba, da morajo postreči turistom; dejstvo je, da smo dobili 20 litrov nafte, ki nas je rešila iz nevšečnosti in nam omogočila potrebna pota za tisti dan.

Kar naprej sva pognala s Karlom, da pogledava, če še koga najdem. Spomnil se je on, da živi v Eldoradu neka gospa Ljubljanka, vdova po Bleiweisu-Trsteniškim.

To ime mi pa zveni. Saj je bil v Ljubljani slovit zdravnik, kateri je tudi meni nekoč prav izdaten recept dal, ki je nosil to ime.

Škoda, da gospe ni bilo mogoče najti, da bi se kaj več pomenili, kakšna pestra usoda jo je prinesla iz Ljubljane v tisti lepi kotiček argentinske zemlje. Oglašil sem se še na komisariji, da pozvem po radiju, ali bom imel mesto v letalu za pot v Asunción. Telefona tam ni in zato se mi je zdelo najbolj zanesljivo poslužiti se radija, ki ga imajo orožniki.

Popoldne ob 5 uri naj pridem po odgovor, tako so sporočili.

Med tef so bili najini spremljevalci seveda v skrbah, kaj se nama je pripetilo, ker naju ni bilo od nikoder. Ostali so vsi v "zadrugi", kjer imajo oni svojo trgovino, skladišče, denarne naložbe in sploh vse svoje gospodarske in gospodinjske zadeve. Po zadrugi vse prejmejo in po zadrugi vse oddajo. Sploh je poznana "Cooperativa" v Eldoradu, kot najboljša zadruga v celi republiki ter je v veliki meri zasluga te ustanove, da je Eldorado tako napredoval in je postal najpomembnejši kraj v notranjosti dežele Misiones. S smoterno pomočjo manjšim posestnikom, s stvarnimi nasveti v lastnem časopisu in s podjetnim upeljavanjem koristnih stvari je Eldorado postal zgleden košček Argentine, po katerem se vijejo krasne ceste, tekajo domači kolektivi, imajo najbolj moderne tovarne za izkoriščanje vseh deželnihih pridelkov in tudi najboljše pristanišče. Lepa pota drže do zadnje čakre in skozi centralni del teče 10 km dolga asfaltirana cesta, ob kateri stoji cerkev, šole, trgovine, banke, pošta, komisarija, hoteli, garaže, skladišča, restavracije, klubi itd.

Zastonj pa bi iskal, kje je središče kraja. Toliko je središče tam kjer stoji banka in zadruga, kakor tam, kjer je cerkev s šolo ali kjer so garaže s pošto in nemško šolo, ali kjer je komisarija in kup penzionov... Take naselbine poznamo pač od doma, tukaj jih pa ni videti, razen po nekaterih severnih deželah, koder so jih organizirali Nemci, ki so seveda tudi v Eldoradu večinski element. Saj jih je kar 70% in tako trdi so, da se dobe med njimi starejši ljudje, ki niti besede ar-

gentinske ne razumejo. Ne bi tega verjel, če ne bi sam videl. Nagovoril sem starejšega moža in me je debelo gledal in pzneje po nemško pojasnil, da ne zna nič po špansko.

Ko so gospodinje preskrbele vsega, kar je bilo treba, smo kar spet sedli na voz in oddrčali proti Pavletovemu domu, kjer se nas je nabralo kar polno mizo k domačemu kosilu, kjer smo izdelali načrt za naslednji dan, ko se zberemo pri Jožetu Novaku na skupen asado, ki naj združi vse rojake, kar jih živi v Eldoradu.

V prijetnem pomenku sem zvedel marsikaj.

NOVA VERA IN ŠE KAJ . . .

Zanimive zgodbe imajo že za seboj rojaki, kateri so našli svoj sedanji dom v Eldoradu. Po raznih poskusih drugod so slednjič našli mesto tamkaj. Dobili so delo pri podjetnem Lowe, trdem Nemcu od tal do vrha. Ko je mož spoznal spretnost in zanesljivost naših ljudi, je imel zanje vedno delo in tako se je pribržalo več družin, vsi doma iz Štorij pri Sežani. S skromnimi prihranki so počasi pričeli misliti na osamosvojitve in danes je vsak gospodar lastnih žerbalov in sadnih vrtov, kateri jim dajejo zanesljivo življenje.

Lowe je trd protestant. Ne eden tistih brezbranih, ki pozna samo denar, za drugega Boga pa ne ve. Lowe je od kraja premnogokrat poskusil tudi pri naših rojakih, če bi jih mogel pridobiti — menda bi jih tudi kupil — za svojo vero. Svoj čas je delal zelo živahno propagando med svojim delavstvom, katerega je imel več kot sto v svojem obsežnem žerbalu, ves ponosen je bil na svoje delo in svečano čakal dne, ko se je imel izvršiti svečan prestop na novo vero. Menil je mož, da vsi, kateri so kdaj prišli k njegovim pridigam, so že tudi njegovi. Toda tisti dan je doživel razočaranje. Na sprejemni obred ni prišel nihče, pač pa je njegovo delo zdramilo tudi verne katolike, kateri so nato začeli resno delo in danes je to prizadevanje vernih pokazalo že viden uspeh: v celi koloniji je sedaj že pet kapel in lepa farna cerkev, katera sicer še ni dodelana, a bo prav veličastno svetišče, kadar bo načrt končan.

Razočarani Lowe je še enkrat poskusil srečo in dobil tudi iz Sev. Amerike izdatno oporo za svoje delo. Ko je druga akcija prišla do tega, da pokaže svoj stalni uspeh, se je vršil obred sprejema v drugo vero. Zbralo se je precej radovednjšev in tudi kaka petorica "razsvetljenih", ki so "spoznali", da je ta nova vera prava.

Pa se je zgodilo nekaj, kar je napravilo temeljit konec tej novoverski propagandi. Ravno v trenutku, ko je bil eden prizadetih na vrsti, da formalno izpove svoj prestop na novo vero, se je — zgrudil mrtev, kar je napolnilo vse navzoče s tako grozo, da so se razbežali s trdnim sklepom, da nočejo nikoli več delati kupčije in ne nikake mene s svojo vero, katero so prešli od svojih starišev.

Prejšnja leta so bili Nemci zelo visoki. Naše ljudi in vse druge so zaničljivo gledali, ponosni na Hitlerjeve uspehe. Oni polom verske propagande, sedaj pa sramotni Hitlerjevi porazi, so jih ponižali in sedaj že ravnajo z drugimi sostanovalci tako, kakor gre. Dočim so bili preje vedno oni, kateri so začenjali razgovor o vojni in politiki, sedaj modro izbegavajo vsako besedico, katera bi vtegnila izzvati njihovo bolečo rano.

RAZNI PRIDELKI

Po kosilu sem si ogledal dela v žerbalu in pisano množ rastlinja, raznih plezalk, drevja, grmičja, plevela, katero je bohotno gnalo vsepovsod. Poslednji dež je zalil plodno zemljo, ki je rdeča, pa ne ilovnata, da je vse tekmovalo v rasti. Med plezalkami (lijane), ki so

nekatero izredno lepega cvetja, kakor v tropičnih pragozdih, so menda našli eno, iz katere upajo pridobivati gumij. Menda so se začetni poskusi prav dobro obnesli. Če to uspe, ima dežela Misiones spet nov vir bogastva pred sedoj.

Mandioka je tamkaj — kruh. Pšenice ni, pa jo nadomesti ta tropična rastlina, katera da prvo leto izborna hrana, pozneje pa, večletna, je njena korenina uporabna le za škrob (almidón). Mlado mandioko jedó kot krompir ali pa jo posuše in zmleta je nato — krušna moka.

Vsaka domačija si pridrži tudi nekaj gozda, iz katerega dobiva stavbeni les in drva. Posebno važno pa je postalo to sedaj tudi zato, ker mora vsakdo sam prispevati zadrugi potrebna drva za sušenje njegove žerbe. Če nima lastnega gozda, ga sedaj drva že drago stanejo.

Najdonosnejši del gospodarstva tam je žerbal, ki daje za celo republiko obilico žerbe. Ker je pa pridelovanje žerbe zavzelo pred leti večji razmah, kakor pa so potrebe dežele, zato je posegla vmes "junta reguladora", ki je obseg žerbalov točno omejila in določila koliko žerbe more pridelati vsak žerbatero. Sedaj ne more nihče zasaditi novega žerbala in tudi če več žerbe pridelata, je ne more nikjer prodati, ker je vse natančno odrejeno.

Tisti gospodar, kateri ima 5 ha žerbala, dobi od njega danes že tolik dohodek, da more samo s tem izhajati s svojo družino. Če pa ima poleg tega kaj našada za tung, če pridelata nekaj korusa, krompirja, mandioke, tobaka je že gospod.

Res, mnogo bolje kot rojaki, kateri so obviseli v Buenos Airesu so zadeli tisti, kateri so pohiteli v Misiones ali v Rio Negro, koder so našli pravi način za svojo osamosvojitve, možnost gospodarskega napredka in pa zdravo deželo. Misiones je res že v subtropičnem pasu, toda, ker je dežela precej hribovita, je vročina zelo omiljena in imajo vsak dan kaj prijaznega vetriča, ki ublaži pekoče sonce. Obilni gozdovi, kateri še krijejo deželo pa blagodejno uplivajo na klimo in pripomorejo, da ima dežela mnogo več dežja kot vse sosedne pokrajine.

NA KOMISARIJO.

Kljub jasnemu sončnemu dnevju tudi tisto poldne ni bilo nobene neznosne vročine med tem ko smo ogledovali čakro, tako polno zanimivosti za tistega, kdor ve kaj je življenje na kmetih in odkriva nove, nepoznane stvari in tudi stare poznane, prenešene iz slovenskih tal semkaj.

Med tem je Karlo dal znamenje, da bo treba iti pogledat v "mesto", ker je že 5 ura. Če se bomo več zamudili, bo pozno.

Kar hitro smo zbrzeli spet po drugi poti. Ni je bolj puste stvari kot čakati. Minute so dolge kot ure, kadar se človeku kam naprej mudi. Odgovor iz Posadas za avijon še ni prišel. Opazoval sem med tem delavce, ki so na dvorišču komisarije z vedrom vlekli vodo iz vodnjaka. Da to je problem nekaterih dežel! Voda! V misijonih je pa tudi te dovolj, ker je vsepovsod polno studencev, prav kakor v naših krajih in tudi reke in potoki so zelo gosti. Pa sem čakal in čakal brez konca.

"Ni še odgovora", so mi ponovili. Hm, le kaj delajo?

Pa sem kmalu zvedel.

Poklicali so me v pisarno in mi je pisar zastavil besedo: Moram napraviti malo zaslišanje. Prosim, da pokažete vaše dokumente.

V R I M !

Dobro sta brata vedela, da bi jima le Rim s svojim ugledom mogel v vseh teh vprašanih nuditi potrebno pomoč in oporo. Svetemu Očetu je bilo treba predložiti ves misijonski načrt, kakor sta si ga umislila in, če bi na tem najvišjem mestu našla potrebno razumevanje, bi mogla brez skrbi gledati bodočnosti nasproti kljub vsemu nasprotovanju nemške sebičnosti.

Gotovo sta bila tudi o politični situaciji v Rimu dobro obveščena, po svojih lastnih zvezah z vodilnimi krogi v Carigradu in po zvezah, ki so jih tudi razni ugledni slovanski knezi sami vzdrževali v središčih takratne politike. Vedela sta, da Rimu in Vatikanu oholost nemških knezov ni mogla biti posebno po volji in bi njiju načrt, ne samo iz verskih razlogov ampak, tudi iz razlogov političnih konjunktur znal najti ugoden odmev.

Med točke, ki naj bi se predložile v odobrenje najvišji cerkveni oblasti, so spadale pred vsem *slovansko bogoslužje*, ki naj bi pospeševalo čim večje razširjenje krščanstva, *prevodi svetih knjig*, da se dokaže sposobnost slovanskih jezikov za krščansko narodno kulturo, *vprašanje duhovniškega naraščanja*, da se izključi nemško misijonstvo med Slovani, in pred vsem *nova cerkvena organizacija*, da postanejo Slovani od vsakega tujega vmešavanja neodvisni.

Če je točno, kar pravi legenda, sta sveta brata 40 mesecev, torej skoraj tri in pol leta delovala na Moravskem. Odpotovala sta v dogovoru s knezom Rastislavom ob koncu leta 866 ali v začetku leta 867 proti Rimu.

S seboj sta imela svetinje svetega Klementa. Verjetno je, da sta že pri svojem odhodu iz Carigrada imela namen potovati v Rim in da sta radi tega vzela svetinje s seboj na Moravsko. Obe staroslovenski legendi in rimska legenda pripovedujejo, da je papež Nikolaj slišal o delovanju svetih bratov in da ju je povabil v Rim. "Zelet ju je videti kakor angela (apostola) božja." To bi bil torej tudi dokaz, da sta od vsega začetka bila namenjena v Rim in ne domov v Carigrad.

KRMARJI CERKVE V TISTI VIHARNI DOBI

Previdnost božja je postavila pred prav težke naloge moče, ki so krmarili čolnič svete Cerkve skozi tisto nemirno dobo, polno krvavih vojskâ.

Cerkvi je najhujše rane prizadejala nebrzdana oholost svetnih vladarjev. V zapadni cerkvi so hoteli imeti tudi v verskih zadevah frankovski kralji in njim podobni mogotci

Ni me spravil v zadrego. Saj sem imel vseh papirjev na pretek. Tudi me ni začudil tak postopek na državni meji, kajti Paragvaj je samo čez vodo, Brazil pa tudi ne daleč.

Kod sem hodil, kje sem bil... in kdaj.

Da sem bil v Cerro, Azul, v Candelariji, San Ignacio, Puerto Rico, da sem prišel z lančo Gonzalo.

Vse v redu... Kako je bilo pa v San Ignacio?

Imel sem tesno pomirjen čas in sem pohitel tam z mašo in si nato ogledal razvaline in nato pot nadaljeval do sem.

"Župnik v San Ignacio je predložil zadevo komisariji in zato moramo mi sedaj stvar pojasniti..." je v zadregi povedal.

Pa smo stvar seveda enostavno pojasnili.

V Misijonih se je že ponovno zgodilo, da se je predstavil za duhovnika kak slepar, ki je v duhovski suknji ljudi varal in denar od njih izvabljal. Pa je prišel na tak sum tudi župnik v San Ignacio, ki je neki jako hud in strog mož. Ker ga ni bilo včeraj doma in

odločilno besedo, boreč se neprestano proti papeževi avtoriteti, posebno s postavljanjem svojih prijateljev in priličnih strankarjev na važne škofovske sedeže in odlična cerkvena mesta. V vzhodni cerkvi se prav tako pod vplivom carigrayskih despotov in njihovih kreatur razvija težnja po razkolu, to je po ločitvi od rimskega papeža, čedalje bolj. Medtem ko sta ti dve dejstvi povzročali v vsem krščanskem svetu trajno nemirno vrenje in težko notranjo razklanost, so se zgoščevali nad njim bolj in bolj grozeči oblaki saracenske nevarnosti.

Papež, do katerega sta se želela obrniti osebno naša apostola, Nikolaj I. (858-867), ki ga cerkev časti kot svetnika, je bil največji izmed Kristusovih namestnikov te žalostne dobe. Na papeški prestol je bil odveden iz samostana proti svoji volji dobesedno s silo. Poznal je odgovornost dostojanstva, ki so mu ga vsilili. V svoji visoki časti se je ohranil tako nevpogljiv, da ni v ničemer spremenil svojih iskrenih namenov niti svojega strogega življenja. "Kraljeval je nad kralji in samodržci in jih je podvrget svoji oblasti kot gospodar svetâ. Bil je ponižen, ljubeznjiv, dobrotljiv s škofi in duhovniki, če so se držali Gospodovih zakonov; strašen in nad vse strog z brezbožnimi in z vsemi, ki so se oddaljevali od prave poti, kakor nov Elija, ki ga je božji klic zbudil od smrti, če ne telesno, pa vsaj v duhu in v resnici." (Kronist Regino, 868). Proti Fotiju, vsiljenemu carigrayskemu patriarhu, je ostal odločen, svetost zakona je brezpogojno branil tudi proti nevzdržnosti kraljev.

Posebno v našem času, ki pod vplivom "moderne" miselnosti napada katoliško cerkev radi "nestrpnosti" glede neolčljivosti zakona, ne bo brez haska, če se spomnimo, kako je Nikolaj I. neodjenljivo branil pravico zakonite soroge Tevberge proti njenemu nezvestemu možu, Lotarju II. lorenškemu, bratu nemškega cesarja Ludvika II.

Leto dni po sklenjenem zakonu se je hotel znebiti, da bi se mogel poročiti z Valdrado, sestro kelmoranjskega nadškofa in nečakinjo trierskega nadškofa, v katero se je bil zagledal. Škofie dveh cerkveni hborov, ali preslepieni ali zapeljani po tistih dveh vplivnih sorodnikih, pred katerimi je Lotar svojo nedolžno ženo obtožil zakonolomstva in krvoškrunstva, so ugodili niegovim pohotnim želiam, ženo obsodili in niemu dovolili drugo poroko. Nikolaj I. je pa razveljavil to krivično sodbo in poklical krivce pred svoj sodni stol, da se zagovarjajo in da jih kaznuje. Ostal je nevpogljiv, čeprav sta prizadeta nadškofa, kelnski in trierski, radi tega proti niemu nahujkala cesaria, ki je prav takrat stal z vojsko pred Beneventom, da se je obrnil z vojsko proti papežu in ga

mojih papirjev ni videl je smatral za svojo dolžnost, da stvar razčisti... Kdo ve če se ne klati tod kak preoblečen falot... In še to: jaz sem se predstavil kot "capellán vuqoslavo". On pa kot trd Nemeč, ki je menda celo "eš-feldvebel" Viljemove armade je menil: temule Jugoslovenčku bom jaz pa že posvetil.

Na! Lepa je ta! Skoro bi prišel v luknjo! Pa sem bil na moč zadovoljen, da sem bil rešen grše nevršečnosti, ki bi bila, če bi me orožniki iskali okrog po Eldoradu... Tako sem se pa sam predstavil tam in seveda ni bilo treba nič drugega kot moj podpis, pa je bila vsa zadeva rešena. Meni pa je ostal en komičen spomin in opozorilo, da je v tistih krajih treba mnogo več previdnosti.

Vsa ta komedija je pa imela še drugo, zame jako dobro stran:

Med tem je prišel iz Posadas pričakovani odgovor, ki mi je zagotovil letalo za torek v Asunción, tako da mi je tudi tista neprijetna zamuda končno le prav prišla.

Bajo el Sol Libre

OCTAVO CAPITULO

Bajo la carpa, cubierta por fuera con cueros burdos y tapizada adentro con cortinados asiáticos, descansaba Tuñús sobre una rica alfombra. En la entrada estaba arrodillado Balambak.

Cuando el huno abrió los ojos, el anciano consejero se inclinó hasta el suelo. Entonces Tuñús cerró los ojos y Balambak esperó respetuoso el instante en que el caudillo se dignara decirle para qué lo había llamado.

Cuando Tuñús abrió por novena vez los ojos, levantó la cabeza, vió al arrodillado Balambak y dijo:

"¿Estás seguro que ese anciano que se cayó del caballo de miedo cuando me vió en el bosquecillo de robles, es ese juglar, ese esloveno?"

"¿Que me vuelva ciego, que nunca más vea tu majestuoso rostro si me confundo?"

"¿Entonces fueron Iztok, hijo de Svarun, y este juglar quienes nos robaron los caballos cuando pernoctábamos junto al Tonzus!"

"Iztok Svarunich y el juglar Radován."

"¿Y nos arruinaron el asalto a Epafrodit?"

"Así honran a Atilas ellos dos."

Tuñús volvió a cerrar los ojos y calló largo rato.

"¿Volvieron los mensajeros?"

"No todavía."

"¡Hoy deben llegar!"

"Vendrán. Los barcos los esperan en la orilla."

"Condúcelos inmediatamente ante mí, para que me den noticias sobre el castillo de Svarun."

Balambak inclinó la frente hasta el suelo, en señal de que se cumplirían las palabras del señor. Pero la frente tocaba el suelo en un humilde ruego.

"¿Balambak, qué quieres decir? ¡Abre la boca!"

"Tu humilde doncella, reina de nuestras generaciones, sol de hermosura, la graciosa Alanka, suspira por tí. Su corazón se deshace en lágrimas porque están tristes las mejillas de su señor."

Tuñús apoyó la cabeza sobre el blanco armiño y fijó

sus ojos menudos en la dorada hoja de acanto del techo.

"¡Que se consuele a mi lado!"

"Tu generosidad es como el mar."

El anciano huno fué en busca de la esposa más joven de Tuñús, la hermosa Alanka.

Muy pronto se derramó por la tienda el fuerte perfume que se desprendía del vestido de la reina de los hunos. Tuñús no levantó la cabeza. Alargó con desgano su mano fuera del lecho. Alanka la tomó y la cubrió con los besos de sus temblorosos labios. Se sentó a su lado, colocó su pequeña y blanda mano sobre la frente afiebrada y murmuró:

"¿Quién envenenó la vida de mi halcón? ¿Quién arrojó en la dulce copa una gota de amargor?"

Tuñús no levantó los párpados. Alrededor de sus anchos labios jugaba la maldad, que divertía su alma con el sufrimiento de Alanka. Y ella veía esas palpitaciones, que se le burlaban en silencio y la arrojaban del trono imperial a la condición de una sucia doncella, del regazo real al abrazo de un salvaje despilfarrador. Su sangre hervía, oscura, sus mejillas de terciopelo se encendieron, su pecho se agitó. No podía vencer sus terribles celos. Apretó sus cálidas mejillas a las de él y maldijo entre sollozos:

"¡Que enceguezcan los ojos que han flechado con mirada envenenada el corazón de mi halcón! ¡Que se derramen como una úlcera, que los tábanos dejen sus gusanos sobre esas mejillas que empujaron el corazón de mi señor!"

El perfume mareó al huno; cerró su mano extendida y rodeó con ella el cuello de Alanka. Levantó los párpados, las oscuras centellas de sus ojos se hundieron en la noche de la mirada de Alanka.

Pero sólo por un segundo. Esos ojos no mostraban la limpidez de un cielo, como los de Liubíniza. El odio dormía tras las oscuras y largas pestañas. La mano que abrazaba a Alanka se cerró más. Un grito de dolor se extendió por la carpa. Tuñús arrojó de sí a la mujer y gritó:

"¡Fuera, fuera! ¡Vete, te odio!"

Cayeron las cortinas tras la llorosa mujer. El huno dió vuelta en el lecho y hundió su cara en el armiño. Sus largos dedos agarraban la piel y arrancaba de ella los pelos. Se estremeció agitado en un temblor salvaje, su cabeza se cubrió de sudor, sintió dolor en las uñas y gruñó palabras a medio decir: "Ella, sólo ella, Liubíniza, sino, muero..."

"¡Los mensajeros!" anunció Balambak.

oblegal v Rimu. Proti vsemu prigovarjanju in nasilju, proti vsem spletkam je Nikolaj vztrajal na stališču neločljivosti veljavno sklenjenega zakona in je izjavil, da je druga poroka nemogoča in neveljavna, čeprav bi bila dokazana krivda zakonite žene. Pravtako neizprosni je po njegovi smrti ostal tudi njegov naslednik papež Hadrijan II. (867-872), dasi je bil Lotarju dolžan hvaležnosti radi pomoči, ki mu jo je bil on prožil proti Saracenom.

Ta papež je bil oženjen, še predno je bil postal duhovnik. Ali v sporazumu z ženo se je bil odpovedal posvetnosti in izbral duhovski poklic. Rimljani so ga izredno spoštovali. Dvakrat je bil že poprej izvoljen za papeža in je bil izvolitev odklonil, predno se je vtretjič dal pregovoriti, da je prevzel to visoko čast. Imel je takrat že 76 let. Čuli bomo kasneje, kako mu je povzročila grenke dneve žalostna usoda njegove žene in hčere, ki sta takrat še živeli.

Ves čas njegovega papeževanja in še pod njegovim naslednikom Janezom VIII. (872-882) so trajale tako bridke težave radi Fotijevih spletk, ki so prav tako pripravljale vzhodni razkol, kakor krvavi prepiri in obračunavanja vsevpred med frankovskimi vladarji in drugimi kronanimi glavami zapada, kar je vse imelo tudi svoj usodni odmev radi strankarskih bojev v večnem mestu.

Pod Janezom VIII. postanejo posebno gosti in nevarni napadi Saracenov, ki so ogrožali pri svojih pohodih ponovno tudi Rim.

O tem papežu pravi zgodovinar Hergenroether: "Bil je mož jasnega razuma, odličen kot državnik ter zakonodajalec in spreten v urejevanju cerkvenih zadev. Razvil je izredno delavnost v velikih zmedah svoje dobe, delal je neumorno za spreobrnjenje nevernikov, za vzdrževanje discipline in za reševanje dežel, zasedenih po Saraceni."

Un grupo de alegres excursionistas en la estancia San Juan. Nekaj otroških obrazov.

Tuñús se irguió rápidamente. Miró al anciano con ojos ensangrentados.

“¿Cómo?, salió de su ancho pecho.

“El castillo está vacío. Todos fueron a la guerra. Las muchachas trabajan el lino.”

Los ojos de Tuñús se desencajaron, respiraba con fuerza, su pecho se levantaba y ensanchaba, hasta que expresó su deseo:

“Preparen quince de los mejores caballos. Embárquenlos, a través del Danubio.”

Balambak se arrodilló con el rostro entristecido. Tras la carpa sollozó Alanka.

Tuñús alargó la mano a la espada. Sus negros dedos se asieron al cinto como garras de rapiña. Cuando sintió el llanto de Alanka, gritó de manera que se lo oyera bajo toda la tienda: “¡Liubiniza será mía!”

DECIMO CAPITULO

Al tiempo de la llegada de Iztok, la guerra entre Antos y Eslovenos había llegado a su punto máximo. No descansaba ni un vecino de los alrededores del castillo de Svarun. Si hasta entonces no habían sido más que fogosas peleas entre los pastores, asaltos a las familias solitarias, luego se reunían grandes tropas, se alegrían jefes para los guerreros y se atacaba las posesiones eslovenas, provocaban, cautivaban y convencían a los esclavos bautizados para que huyeran de sus amos y, en la esperanza de la libertad, se unieran a los asaltantes antos. Todos los rápidos mensajeros que Iztok había diseminado por la región retornaban con malas noticias semejantes. Nadie los atendía cuando hablaban de paz. Los antos acusaban a los eslovenos de querer arrogarse la supremacía. Los eslovenos gritaban a los antos que eran cobardes sobornados siervos de Bizancio, que preferían morirse a sí mismos, a su propia raza, como los escorpiones, antes que ir más allá del Danubio, a vengar las pérdidas y recuperar las tierras arrebatadas.

Iztok reconoció que las calumnias de Tuñús daban abundantes frutos. Una sola palabra: “Svarun quiere gobernar” — dicha a los antos, “Lobo quiere ser vuestro caudillo”, pronunciada a los eslovenos, había bastado para expandir un ardiente odio entre los antos y eslovenos, amantes de la libertad. Las democráticas gentes se aterraron ante el sólo pensamiento de que uno u otro conductor pretendiera someterlos a un gobierno único. Preferían sufrir hambre, preferían vivir aislados y perder la lucha contra sus enemigos antes que permitir que surgiera la menor duda de que se pudiera restringir su libertad y su completa independencia.

Iztok conocía a su raza, su sangre. Unos días después de la vuelta de Iztok, había llegado al castillo la noticia de

ALANKA PENETRO EN LA TIENDA

que Lobo y Villenes habían reunido un gran ejército, al que conducían a través del Mar Negro, para atacar las

Todos tomaron armas. Los principales y los caudillos consignaron a sus esclavos hachas de guerra, el ganado regiones eslovenas.

yor y menor quedó al ciudadano de pastores, en la tierra natal permanecían únicamente las hijas, las esposas y los niños; todo se movió, todo fué hacia oriente, al encuentro de los antos. A ellos se unió Iztok, con su fuerte grupo de caballería, armado con corazas, escudos, espadas y lanzas. Distribuyó a los soldados veteranos que habían huído con él de Bizancio, como jefes en las diversas compañías. El resto del ejército iba a pie, en desorden, como una muchedumbre. La caballería de Iztok cabalgaba tras ellos.

Cuatro días caminó el ejército por la llanura, a través de bosques de roble, cruzó aguas y llegó casi al límite de las tierras eslovenas. Pelearon ya con los primeros grupos de enfurecidos antos. Se produjeron cortas luchas en las que no llegó a intervenir Iztok con su caballería. A cada instante se oía el grito de los eslovenos que divisaban algún grupo de antos. Se desprendía del ejército algún pelotón de jóvenes, que con gritos de rabia se lanzaba contra los enemigos. Silbaban algunas flechas, brillaban unas hachas al sol, luego se atacaban con los cuchillos, se ahogaban, se cortaban y revolocaban en el suelo en medio de un terrible griterío. El resto del ejército animaba con sus gritos a los combatientes, calumniaba a los antos y amenazaba levantando las armas. Todas las veces, después de un corto combate los antos huían, en el campo quedaban algunos heridos, a los que aprisionaban los eslovenos.

Traducción de DARINKA CEHOVIN

OPAZOVALEC

REGENTSKI SVET

Kralj je na predlog vlade imenoval sledečye može, ki so odslej kraljevi namestniki, dokler se ne izvede plebiscit in narod odloči če hoče kralja ali ne. Ti može so: inž. DUŠAN SRNEC (Slovenec), ljubljanski vseučiliški profesor; dr. Ante Mandić (Hrvat) doma iz Voloske v Istri, advokat, ter dr. Budisavljević (Srb iz Zagreba), advokat, bivši minister in predsednik demokratske stranke.

JUGOSLOVANSKA VLADA V BEOGRADU

v kolikor imamo podatke je sestavljena takole: je koncentracijska vlada sestavljena iz 12 Srbov, 8 Hrvatov, 4 Slovencev. Nadalje so 2 Macedonca, 1 Crnogorec in 1 Musliman.

Ministrski predsednik in minister za narodno obrano: Maršal Josip Broz; podpredsednik vlade: dr. Milan Grol; porpredsednik vlade in minister za ustavodajno skupščino: Edvard Kardelj; minister za zunanje zadeve: dr. Ivan Šubašić; minister brez listnice: dr. Josip Smodlaka; minister za notranje zadeve: Vlado Žečevič; minister za pravosodje: Frane Frol; minister za prosveto: Vladislav Ribnikar; minister za finance: Sreten Žurović; minister brez listnice: dr. Juraj Šutej; prometni minister: Todor Vijačinović; minister za industrijo: Andrija Hebrang; minister za trgovino in dobave: inž. Nikola Petrović; minister za poljedelstvo: r. Branko Čubrilović; minister za gozdove: Sulejman Filipović; minister za rudnike: Stane Andrejev; minister za kolonizacijo: dr. Sreten Vukosavljević; minister za socialno politiko: dr. Zlatan Sremac; minister za pošto in brzopay: Jaša Prodanović;

minister za Hrvaško: dr. Pavle Gregorić; minister za Slovenijo: Edvard Kocbek; minister za Bosno in Hercegovino: Rodoljub Čolaković; minister za Macedonijo: Emanuel Čičkov; minister za Črno goro: Milovan Djilas.

Lista novih ministrov, ki smo jo povzeli po tukajšnjih listih, ni popolna, ker vsebuje samo 25 imen.

PRIMORSKI SLOVENCIS SO VOLILI

V avgustu so se vršile partizanske volitve, katere so pripravljali z mnogimi volilnimi shodi, kateri so se seveda vršili vsi tajno ali vsaj protipostavno. Na Vipavskem, na Kanalskem, v Brkinih in na Krasu so se vršili shodi, na katerih se je zbralo po več tisoč oseb. Prav pred vrati Kopra se je tudi vršil tak shod. Gibanje je seglo celo čez goriška Brda v Beneško Slovenijo in je potegnilo za seboj tudi ves slovenski delavski Trst. Na shode prihajajo v narodnih nošah in s

slovensko zastavo in lipovimi vejicami kot pri onih znanih volitvah.

Ves narod enoglasno zahteva, da pripade vsa Slovenska zemlja kamor spada. Posebno važno je bilo tisto narodno gibanje v sedanjem trenutku, ko je treba dati dokumentov za mirovno konferenco in zato se je vsa Primorska razgibala in visoko dvignila slovensko zastavo.

IZ SLOVENIJE

Ofenziva N.O.V. v Sloveniji traja uspešno dalje. Bojevniki so napadli rudnik Zagorje ob Savi. Važne naprave in transformatorji so bili uničeni. 26 nemških orožnikov je bilo ujetih, nad 100 Nemcev pa je bilo ubitih. Na Pohorju so borci napadli nemško policijsko kolono in jo uničili. V Primorju so hoteli Nemci v bližini Idrije predreti na osvobojeno ozemlje, bojevniki so jih zavrnilo in pobili 40 Nemcev ter zaplenili 22 pušk. Živahne borbe so tudi na Gorenjskem in Koroškem. — V vipavski dolini je bilo veliko zborovanje Narodno-osvobodilnega gibanja. Udeležili so se ga člani sovjetske delegacije, ki so tja in nazaj prekoračili sovražne črte. Na progi Ljubljana-Trst je bil ponovno ustavljen promet za nekaj dni in dva vojaška vlakata sta bila uničena. V Istri se borbe nadaljujejo in so bojevniki zopet razgnali nekaj nemških kolon.

Južna Afrika, dne 20. 11. 44.

Spoštovani.

Z velikim veseljem sem prejel 3 zvezke Duhovnega Življenja, za katere se vam srčno zahvalim.

V Argentini imam brata, sestro ter svaka, ali nimam njih novice. Prejel sem samo dve njih razglednici, lansko leto meseca februarja. Zatoraj vas prosim ako vam je mogoče mi dati njih novice.

Jaz se nahajam še vedno v Južni Afriki kot vojni ujetnik. Sedaj delam poljska dela pri eni družini. Imam se precej dobro. Naučil sem se njih jezika. Za jesti ni slabo, gotovo drugače kot pri nas, toda sem se hitro privadil.

Sedaj si krajšam večere s čitanjem Duhovnega Življenja ker je tako zanimivo, da je prečitam tudi po dvakrat. Vseli me, da lahko čitam še slovensko.

Minulo je že 15 mesecev, odkar nimam novice od moje družine, in sploh od nobenega mojih dragih. Zelo sem v skrbeh ker dobro vem da se jim godi zelo hudo. Žal mi je ker papir mi nedovoljuje nadaljevati. Vam pošiljam pozdrav in pozdravite moje sorodnike in se jim zahvalim, da so mi poskrbeli za tako lepo čitanje, ki so mi naročili D. Ž.

Franc Gregorič

PODGORA PRI GORICI.

Rojaki iz Podgore so prejeli pismo od svojca, ki je v narodni vojski, pisano 17./8. Podamo nekatere odlomke:

To pismo je prvo, ki ga pišem iz osvobojenega ozemlja. Sporočam Vam nekaj novic iz Podgore. Nona Pepca in Blaž so zdravi. Aida (njegov hčerka) hodi v slovensko šolo in je zelo pridna. Helena (njegov žena) je pri partizanih od 19./6. in ne vem kje, a upam, da se ima dobro. Jaz sem v taboriški šoli in se pomikamo sem in tja. Upam, da se bomo kmalu vrnil v naše kraje. Večkrat od 2./2. sem bil doma in sem Vam poslal pisma po Rdečem križu (ki so prišla v Argentino), pa nismo dobili odgovora. Družina se je po smrti moje mame preselila v Podgoro in se jim ne godi slabo. Preskrbljeni so z vsem, tako da bodo lahko prebili. Duševno pa že razumete, da je 25 let samega trpljenja. Teta Lucija je umrla 16./1. 1944. Povejte njenemu sinu, da smo zadevo zapuščine že uredili.

Upamo, da bo ta vojna kmalu na koncu in tedaj se bomo tudi videli, tako

upam. To pa vedite, da ni zlatá na svetu, ki bi plačalo trpljenje slovenskega naroda. Mi vsi se borimo, da bo naša Gorica priključena k veliki federativni Jugoslaviji. Vsak Slovenec je lahko ponosen, da je sin slovenskega naroda . . .

Stani Ličen.

V. cenjeni Gospod Hladnik!

Hvaljen Jezus!

Sporočam Vam, da sem bil marca premeščen iz Niterói v gorato notranjo državo Minas Geraes v mestece Ponte Nova. Tu imam gimnazijo z okoli tri sto gojenci. Pokrajina je zelo bogata, ker je središče velikih nasadov sladkornega trsa in se pridelava velikansko alkohola in sladkorja. Pa je kulturno in moralno zelo zaostala, najbrž zaradi tega. Slovencev in sploh tujincev tukaj ni, razen par italijanskih družin.

Zato sem čisto odtrgan iz vsega občevanja z rojaki v Rio in S. Paulo. Meseca januarja so Jugoslavoani pod vodstvom g. Pepce Kadunčeve in drugih priredili v S. Paulo slovesen večer za Rdeči križ v korist jugoslovanskim ujetnikom. Bil sem navzoč in se mi je zelo dopadlo. Jugoslovanski oddelek Rdečega križa v S. Paulo zelo pridno dela in se je že veliko dobrega in koristnega poslalo v Evropo namenjeno vojakom in sirotam jugoslovanskim. Pa seveda bi se še več storilo, če bi ne bilo razdora. Je res škoda tega in tudi ker ni nič ali skoraj nič odobravanja in sodelovanja državnih in vladnih namestnikov s trudi posameznikov, ki le računajo s svojo požrtvovalnostjo in nesebično ljubeznijo do trpečega naroda. Daj le Bog da se stvar le kar najprej razplete in zasije solnce miru in ljubezni na svetovnem in domačem obzorju.

V Argentini je gotovo vse bolj navdušeno in živahno. Kako pa Vaše apostolsko delo med našimi rojaki? Da bi le narod in domovina pripoznala vaše zaslugе. In "Duhovno življenje" še redno izhaja kljub težavam vseh vrst!

Prosim Vas, prečastiti gospod, da mi blagovolite poslati naslov gospoda Vladimira Zmeta.

Priporočam se Vam v molitev prav tople, kakor se Vas jaz spominjam vsakodnevno pri sveti Maši.

Želim Vam obilo sreče in plodovitega apostolata.

Bog Vas živi. Pozdrav rojakom

Vaš vdani v Srcu Jezusovem

Alojzij Zver.

Metlika, 14. avg., 1944.

Draga sestra!

Pisal sem Ti po ameriškem pilotu eno pismo, pa ne vem, če si ga dobila. Doma smo do sedaj še vsi živi in zdravi, kakor so tudi mama še pri moči.

Požeg je skoro ves pogorel; ostala je samo Trčkova in Komparečkina hiša. Završnikovi Mimi je vse pogorelo, hiša in vse drugo, celo živalni stroj. Sedaj je sirota pri Šimnovih. Nam je tudi doma jako vse uničeno. Italijani so nam posekali vse gozde, plačali pa nič. Nemci so nam odpeljali konje, voz in komate. Imeli smo krasne konje, zdaj pa nimamo nič. Lahko si misliš, kako je. To je dobro, da smo zdravi in da so dobre letine, da nismo lačni. . . . so Nemci že pred tremi leti pregnali z domačijo, moža in deco; prišli so vsi skoro golji in bosi v Metliko.

Kako pa Ti in Tvoja družina? Ako je mogoče, odgovori nam potem Rdečega križa.

Mi si vsi želimo konca vojne, ker je že vse predolgo in za vse težko.

Stara Komparečka je še živa, Kopinič Julij je pred enim letom umrl, stari Weiss tudi. Na Veselici (Vinska gorica) zdaj ni

niti ene zidanice, samo Kramaričeva še stoji, drugo so vse Italijani porušili in zažgali. Sedaj Veselica zelo žalostno izgleda. Ako bo dal ljubi Bog, da ostane mo pri življenju, bomo imeli dosti dela in skrbi, da si na novo uredimo gospodarstvo, ker smo popolnoma uničeni. — Vas vse vsi pozdravljamo in poljubljam. Tvoj brat.

IZ BELOKRAJNE

New York. — Rev. Pius J. Petrič, župnik slovenske cerkve sv. Cirila, je prejel po zelo čudnih potih sporočilo od svojih staršev Markota in Katarine Petrič, živčih v Belokrajini, ki se v prevodu glasi:

Draga sestra: Želim da daš povečati sliko očeta č. g. Petriča. Brezdvomno bo neizmerno vesel te slike, katero sem vzel na vrtu, ko sem bil pri njem. Povej mu, da so oče in mati še močni in pri dobrem zdravju. Veseli me, da sem prišel k njim, in častiti bo tudi vesel, ko bo to poročilo prejel. Ne pritožujejo se, da imajo slabe čase; letina zelo dobro kaže, posebno pa vinogradi. Domači pridelek vina, katerega smo pili je izvrsten. Prosim te povej č. g. Petriču, naj ne skrbi za starše, in kakor hitro dobiš to pismo pojdi in jim osebno izroči sliko njegovega očeta, samo prej jo daj povečati.

*

Ko so se ameriški avijoni vračali od bombardiranja, so morali pristati. Partizani so jih našli in ker jih niso razumeli, so poklicali starega Markota, ki je bil 37 let v Ameriki. Vsa posadka bombnika je bila rešena, in skrivana pri očetu Petriču, dokler se ni "izvedrilo", da so ameriški avijatičarji mogli potem partizanskih straž dalje. Pismo nadaljuje:

"Vsako noč smo morali hoditi najmanj 30 kilometrov. Zatoraj ne čudi se, da ti nisem pisal tako dolgo."

Metlika, 16. avg. 1944.

"Ljuba moja sestrična!

"Vendar nam je spet odprt svet; želim da Vas te moje vrstice obišejo, in najdejo v največji sreči in zdravju. Od takrat, kar si nismo pisali, smo že marsikatero bridko in grenko uro preživeli. Ali hvala Bogu, da še živimo, ker radi bi dočakali srečnega konca in zaželjene svobode. Tebi se oglašim, Olgi se ne morem ker nimam njenega naslova; prosim pošlji mi ga, ali pa naj mi ona piše.

"Bili smo internirani devet mesecev, jaz in Zlata, štiri mesece in pol na Rabu, pet km od mesta Raba, in 5 in pol od Gonarsa. Tam smo se borili s smrtno od gladi, ali vendar smo preživeli. In takrat smo prišli ob vse, nekaj so nam sosedji spravili, ali drugo je šlo vse. Olga, ta je že dve leti in pol v partizanih, tako da se vsi borimo in trpimo za svobodo. Ker nimam sina, da bi nam branil zemljo, za katero trgaajo, poslala sem hčer, da pribori tudi za nas delež. Držala se je hrabro, zastopala položaj vojaka, in tako mi ni žal trpljenja. Ker internirani smo bili tisti, kateri smo imeli koga pri partizanih.

"Mi živimo odrezani od sveta zdaj v teh časih, ko nikamor ne moremo.

Oglasi se, prosim, in sporoči Olgi, naj mi piše. Bodite srčno pozdravljeni Vi srečni mešljani, ko v miru preživljate dni življenja.

"Poljublja Vas — Vaša Vilma."

NEKAJ IZ VRHNIKE

Newyorški "Glas Naroda" je v nov. objavil nastopno zanimivo pismo:

Na položaju, 27. julija '44.

Draga moja mama!

Morda se boš začudila, ko boš dobila to moje pismo. Mislim, da mineva že štiri leta, ko sem se zadnjič oglašil. Vojna je kriva, da se nisem mogel niti očetu ali materi oglašiti. Danes sem slučajno dobil

priliko pisati in oddati pismo, da bo odšlo v inozemstvo.

Med tem časom, ko se nisem imel prilike oglasiti, se je dogodilo mnogo, mnogo novega.

Ako te zanima, kako sem jaz prebrodil te težke čase, ti na kratko opišem. Bil sem v jugoslovanski vojski, ko se je pred tremi leti začela vojna tudi pri nas. Pa sem srečno došel domov. Komaj pa sem prišel domov, so me že iskali italijanski fašisti, da bi me zaprli. Pa sem jim ušel. Pred tremi leti sem šel v partizane in se z drugimi začel tepsti proti Italijanom. Pa nisem imel sreče. Nekaj časa sem nosil puško tam za Ljubljanskim Vrhom, pa so me enkrat ujeli Italijani. Pretepali so me, stradali in mučili na vse načine, da sem komaj ostal živ. Srečo sem imel, ker jim nič nisem priznal in so me pustili pri življenju, čeprav sem že večkrat stal pred puškami, v prepričanju, da me bodo ustrelili. No pa so me le poslali v Italijo prav na Sicilijo na en otok, kjer sem stradal dve leti. Ko so pa prišli Amerikanci in Angleži na Sicilijo, so me Italijani odvedli v severno Italijo, odkoder sem takrat, ko je Mussolinija vzel hudič, pobegnil domov. Komaj sem prišel domov, so me že hoteli nemški podrepaniki, ki jim pravijo pri nas domobranci, ujeti in me odgnati v nemške lagerje zopet stradati. Seveda jih nisem čakal, pobegnil sem v partizane, kjer se že dolgo nahajam. Živim dobro, sem zadovoljen in upam, da bo kmalu konec te strašne vojne.

Pri nas doma sta še oče in mati živa. Živita v pomanjkanju, kakor večinoma vsi ljudje pri nas. Sem in tja jih zmerjajo nemški podrepaniki domobranci, ker sem jaz pri partizanih. A ker sta že stara jih pustijo pri miru, ker mnogo drugih so odvedli v Nemčijo. Tako je zdaj od poznanih v Nemčiji Jeklečkova Franca, in še mnogo drugih. Maletovo Betko so Italijani ubili. Iz Mirk jih še ni dosti padlo, ampak iz Vrhnike jih je pa več pomrlo v Italiji in tudi pobili so jih. Požgali so tudi nekaj hiš. Mačkov Tone iz Verda, je padel v boju z Italijani. Tudi od Petračevih sta dva v partizanih.

Drugače pa živimo dobro, posebno tukaj na ozemlju, ki smo ga osvobodili in nam Nemci nič ne morejo. Večkrat so se že udarili partizani z Nemci in prej z Italijani okrog Vrhnike. Stampetov most smo že dvakrat podrli, da ne bi mogli Nemci pošiljati novih vojakov v Italijo proti Amerikancem in Angležem.

Na Vrhniki pa še Nemci preganjajo ljudi, kradejo živila in denar. Pomagajo jim pa domače barabe, ki niso od njih nič boljši. Oni poznajo ljudi, pa pokažejo Nemcem, kdo je za partizane in takoj ga odženejo v Nemčijo.

Vsi na Vrhniki so zelo za nas. Edino taki kot je Marolt, Černetov Nace, ki ima tovarno in žage, in še par takih bogatašev, so za Nemce in proti nam, ker se bojijo, da bomo tudi mi kdaj komandirali, kako hočemo živeti.

Če bom še kdaj dobil priliko pisati Vam, bom poslal tudi kako sliko, boš vsaj videla, kako zgledam kot partizan. Sedaj smo kar zadovoljni, ker nam Amerikanci in Angleži pošiljajo pomoč v orožju in tudi v hrani.

Te pozdravlja in poljublja, tvoj vdani sin,
France Cosettre.

IZ SENOŽET PRI MORAVČAH

Pismo je romalo v Ameriko 4 mesece in pol.

Na položaju, 14. junija 1944.

Dragi brat!

Pošiljam Tebi in Tvoji družini pristrčne pozdrave iz slovenskih gozdov, v katerih se danes nahajamo vsi pošteni Slovenci, ki ljubimo našo slovensko rodno zemljo, za katero je prešlo kri že toliko naših hrabrih tovarišev. Pozdravljam tudi vse Tvoje prijatelje, znance in sorodnike z iskreno željo, da bi moje pismo prejel pri najboljšem zdravju in zadovoljstvu med Tvojo družino, s trdnim upanjem, da ste še vsi živi in zdravi.

Predležee pismo Ti pošiljam po dveh letalih.

Prispela sta z veliko skupino ameriških in angleških bombardirjev, ki so bombardirali vojno industrijo in vojaške naprave v Nemčiji. V bližini Kamnika sta se s padali spustila na našo zemljo, kjer so jih rešili naši partizani. Sedaj potujeta po partizanskih stezah čez hribe in doline proti Jadranskemu morju.

Meseca aprila l. 1941 ko je Hitlerjeva roparska morilska banda prekoračila slovenske meje in tako prispela nasilno v našo deželo, se je med slovenskim narodom pričelo trpljenje, kakršnega še ni beležila nobena zgodovina. Dogajale so se strahote in se še dogajajo. V največjem obsegu se je slovenskemu narodu ropala njegova zasebna lastnina.

Na tisoče in tisoče slovenskih družin je bilo seljenih in odpeljanih na koncentracijska taborišča v Nemčijo, Srbijo, Italijo, trd. V teh lagerjih je od lakote in mučenja umrlo na deset tisoče nedolžnih ljudi.

V Mariboru, Celju, Begunjah na Gorenjskem, v Ljubljani in ostalih krajih

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsa kovrsta kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

"CASA JUSTO"

MARMOLERIA
Construcción de Monumentos
en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
JUSTIN MARUSIC

Garmienda 4947 U. T. 59-4318
La Paternal

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832 U. T. 34 - 3405

Slovenije se je v ječah masno streljalo nedolžne Slovence in Slovenke. Požigali so in še požigajo slovenske vasi. Otroke, žene in starčke mečejo žive v ogenj.

Na tisoče, stotisoče Slovencev je prišlo ob vse, so poleg tega darovali še življenje.

Pa četudi sem prišel ob vse, vendar nisem še obupal, ker imam trdno vero, da bo naš največji sovražnik, nasilnik in osvajalet Hitler s svojo fašistično diktaturo vred kmalu uničen.

Najbolj žalostno pa je to, kar moram še zapisati, namreč da je tudi med nami Slovenci nekaj takih propalic, ki za judeževe groše prodajajo naš slovenski narod, in to ravno tisti, ki so na naš račun in za naše žulje prav imenitno živeli. To so bela in plava garda — peta kolona — Domobranci.

Ta izdajalska klika je še mnogo grša od švabske bande. Vse, kar je delovnega ljudstva v Jugoslaviji, je danes strjeno v Narodni osvobodilni vojski Jugoslavije, ki zadaja težke udarce hitlerizmu.

Slovenci se dobro zavedamo, da so naši dragi zavezniki, t. j. Amerika, Anglija in Rusija naši rešitelji iz suženjstva, ki bi nas sigurno doletelo v popolno pogubo, ako bi ne imeli njih. Z veliko radostjo opazujemo jate angleških in ameriških letal, ki gredo nad fašistično zver, da jo ugonobijo.

Istotako gledamo na velike vojaške uspehe v Italiji in Franciji. Največ je pa pretrpela Sovjetska Rusija in doprinesla zmagoslavno svoji delež za uničenje fašizma.

Pripominjam še to, da je Ljubljana že dve leti in pol ograjena z žico in temeljito podminirana, tako da ne more brez dovoljenja nihče notri in tudi ne ven. Tudi še to: Anton se že dve leti in pol nahaja v lagerju v Nemčiji, nekje ob Severnem morju.

Še enkrat iskreno pozdravljam Tebe, Tvojo družino, Kati in ostale znance, in ostanem Tvoj zvesti brat:

Lovrenc Gradišek.

ROJAKI V ROSARIO IN PROV.
STA. FE

Če potrebujete
URADNE PREVODE
vaših krstnih, poročnih in drugih
listin (posebno za dijake in dijakinje za srednje šole), obrnite se na našega prevajalca (Traductor público judicial), ki vam uredi vse dokumente za vstop v šolo in osebno izkaznico (Cédula de Identidad).
Calle SAN LORENZO 937
Rosario

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. Tel. 59-1356

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte, in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIČ

Krščanska socijalna načela

PLAČA BODI DRUŽINSKA

Vendar pa je v teh in podobnih zadevah, kakršne one so v vsaki posamezni vrsti dela (obrbi) glede ur delovnega časa, s kakšnimi pripomočki je predvsem v delavnicah treba čuvati zdravje, da se državna oblast preveč brezobzirno ne vtika, zlasti ker so okoliščine tako različne glede na podjetja, čase in kraje, primerneje, da te zadeve prihranimo sodbi člane in kraje, katerih bomo pozneje več govorili, ali da se nastopi druga pot, da ostanejo koristi delavcev, kakor je primerno, neokrnjene in da pristopi, če to razmere zahtevajo, varstvo in pomoč države.

Če bo imel delavec zadosti veliko plačo, da bo ž njo lahko mogel vzdrževati sebe, ženo in otroke, se bo lahko prizadeval za varčnost, če je pameten, h čemer ga opominja, kakor se zdi narava sama, da bo odvrzeli stroške še nekaj preostalo, s čemur mu bo možno priti do skromnega imetja. Videli smo namreč, da ni mogoče rešiti vprašanja, za katero gre, z učinkovitim razlogom, razen če to sprejmemo in določimo, da mora biti pravica do zasebne lastnine sveta. Radi tega morajo biti zakoni tej pravici naklonjeni, in kolikor možno morajo skrbeti, da bodo čim številnejši iz množice raje hoteli imeti premoženje. Ko bi se to zgodilo, bi iz tega sledile odločilne koristi in predvsem gotovo pravičnejša razdelitev dobrin. Svet je danes razdvojen. Na eni strani mogočna stran-ka, ki je, če je zelo bogata, sama lastnica vseh vrst podjetij in trgovstva, nase potegne vso možnost ustvarjanja premoženja v svojo ugodnost in korist. Na drugi strani uboga in slabotna množica, užaljenega in vedno za nemir pripravljena duha. Takoj pa, če se v ljudstvu zbudi vnema v upanju nekaj pridobiti, kar bo obstajalo v zemlji, se bo polagoma zgodilo, da bo en razred postal sosed drugemu, in bo zgnila razlika med največjim bogastvom in največjo revščino.

Pravična plača, ki jo delavec zasluži, ne pomeni samo, da zasluži toliko, kolikor potrebuje neobhodno, da si ohrani življenje. Toliko mora gospodar dati tudi domačemu psu, govedu ali konju, pa vendar tega nihče ne bo smatral za plačo. Pravična plača je šele tedaj, če delavec dobi toliko, kolikor pripada nanj primeroma dohodkov iz njegovega dela. Z drugimi besedami povedano, plača je pravična tedaj, kedar lahko delavec s svojo plačo stanu primerno živi, to se pravi, da lahko plača vse, kar je potrebno za obleko, hrano in stanovanje zase, za ženo in za otroke, da lahko vzgaja otroke in jim nudi potrebno izobrazbo v vsakem oziru in da je končno preskrbljen za slučaj bolezni ali starosti. Imeti mora torej družinsko plačo.

So nekateri, tudi med tako imenovanimi dobrimi katoličani, ki pravijo, saj se ni treba moštiti ali ženiti. Kdor nič nima, se mora pač temu odreči. Resnica je to v toliko, da je res vsakemu povsem svobodno, ali se hoče poročiti ali ne. Toda človeška narava je taka, tudi delavčeva, da na splošno nagiba ljudi bolj na družinsko, kakor na samsko življenje. Človek namreč

nima samo naravne pravice do življenja, ampak ima prav tako naravno pravico do rodbinskega življenja. In ker ima to pravico, ima kot družinski oče tudi dolžnost, da skrbi za svojo ženo in otroke. Rekel sem tudi za ženo, kajti dolžnosti gospodinje in matere zahtevajo celega človeka in nikdar ni mogoče zahtevati, in je tudi krivično, ako mora žena po poroki še nadalje hoditi v službo. Pri tem gotovo trpi rodbinsko življenje, trpi gospodinjstvo, trpi tudi vzgoja otrok, z eno besedo, družina, ki je članica človeške družbe, trpi pomanjkanje v glavnih njenih predpogojih. Zato imajo delavci pravico do take plače, ki je po splošni sodbi, — ne samo v posameznih izjemnih slučajih — zadostna, da more pameten in skrben delavec preživeti dostojno ne le sebe, ampak tudi svojo družino.

Družinska plača ni stvar posameznika, ampak zadeva cele človeške družbe. Znano je, da se s tem, če se vsakemu doraslemu človeku omogoči poroko, ne da bi moral s skrbjo gledati v bodočnost, prihrani lahko mnogo zla, ki je zelo razširjeno in poznato pod imeni: spolna bolezen, umetni splavi, detomori itd. Znana je tudi korist, ki jo imajo podjetja poročenih delavcev z družinsko plačo. S tem, da je delavcu oziroma nastavljenцу zagotovljena družinska plača, isti postane stalen. Navadno postanejo taki stalni delavci strokovnjaki v svojem delu, ki natančno poznajo ves način proizvodnje in tudi znajo preprečiti vse napake, ki bi podjetju znale škodovati. Delavec potem običajno dela z veliko večjim veseljem, ker ga ne tarejo skrbi za družino in bodočnost in ve, da je s prospehom podjetja zagotovljen tudi njegov prospek.

Običajni izgovor, da posamezna podjetja ne zmorejo družinskih plač, in da so iste nemogoče, ne drži. Družinska plača ni stvar posameznika ampak vse človeške družbe. Bogastvo držav je delo delavcev. Zato mora splošnost, to je država, gledati, da sadove dela tako razdeljuje, da jih postanejo deležni tisti, ki so delali. Enako človeško naravo imata delojemalec in delodajalec, zato imata tudi oba enako pravico ustanoviti si svoj dom in svojo lastno družino.

Papež opozarja pri tej priliki še na druge koristi pravične družinske plače. Običajno tisti, ki ima družino, svojo družino ljudi, in ker jo ljubi tudi zanjo skrbi v sedanosti in skuša skrbeti tudi za bodočnost. To je pa nemogoče brez varčevanja. Tako družinska plača privede k varčevanju in s tem tudi k nekemu skromnemu imetju. Pravična plača je tako najboljšo sredstvo, da se prepad med tistimi, ki imajo vse, in tistimi, ki nimajo nič, vedno bolj manjša. Brez vsake nasilnosti in revolucije se potom pravične plače mora premoženje razdeliti enakomerno med vse. Pravična plača razdeljuje premoženje po edini pravičnih načelih dela. Mirno lahko ohrani milijarder svoje milijone in milijarde. Ako jih bo on in njegovi dediči samo užival, brez dela, bodo prej ali slej prišle v druge roke potom po pravici zasluženega plačila za delo.

(Nadaljevanje)

PISMO IZ ŽUZENBERKA.

Po Rdečem križu, s pečati "Rdeči križ Slovenije, Glavni odbor" in "Društvo Crveni Krst Jugoslavije" je prišlo iz Drašče vasi (Šmihel) pismo Tonetu Glavič. Piše mu žena 8. sept. z naslovom Obrh, Toplice na Dolenjskem - Slovenija. Najbrže v Žuzenberku ne posluje Rdeči križ in je najbližnji v Novem mestu . . .

Podamo nekatere odlomke iz pisma: . . . Kako sem vesela, da sem mogla priti do tega, da ti pišem . . . Doma smo vsi zdravi. Otroci so zrastle, da jih ne bi poznal, oni pa ne tebe, ki te ne morejo pozabiti . . . že dostikrat so me

kregali, zakaj sem te pustila v Ameriko, sedaj so pa veseli, da si tam, da boš nekoč še zdrav domov prišel. Doma imamo dela dosti, drugega pa bolj po malem. Letina je bolj slaba . . . Je bila suša. Imamo dekle; oče in mati morejo malo delati. Kleččka mati so umrli 19. marca 1943 . . . Povličkovi (to je Hrovat Jože, iz Rebra, ki je bil v Argentini in se je vrnil 1936) so zdravi, a jim je vse pogorelo in Jožetova hiša v Šmihelu je tudi zgorela. Pri drugih vaših domačih nič posebnega . . . Piši mi čimpreje, pošljati pa ni treba nič. Bomo že preživeli, saj smo že vajeni stradati. Bomo že kaj boljšega dočakali.

Vse skupaj lepo pozdravim.

Tvoja žena.

Pristavlja tudi pozdrave učiteljica Pepca Koncilija, Tonetova svakinja, ki ima menda svoje službeno mesto blizu Toplic.

PISMO IZ SODRAŽICE

Gospa Mary Paus, je prejela potom Rdečega križa pismo od svojcev, živčih v Sodražici 19. avgusta 1944: "Sprejeli smo Tvoje poizvedovanje. Vse je v redu. Mati in John sta bolna; Anton je odsoten. Hiša in poslopja so ostala. V trgu hiše in družine pokončane. Pozdrav — družina Vesel."

"SLOVENSKA KRAJINA"

Društvo je že začelo akcijo za zbiranje obleke za rojake v domovini.

Poziv, da se sprejmejo novi člani brez pristopnine za dobo treh mesecev, je pritegnil spet nekaj novih članov.

Operiran je bil društveni član Janez Nemeš, v Quilmesu, in je operacija dobro uspela.

NASLEDNJA VESELICA se vrši 7. APRILA v prostorih SLOVENSKEGA BAR (Kramar-Laki) Dean Funes in Chacabuco na Avellanedi. Začetek ob 20 uri.

OBČNI ZBOR "SLOVENSKEGA DOMA"

se je vršil 11. marca. Iz podrobnega poročila je bilo razvideti obžalovanja vredno brezbržnost rojakov za društvo, ki je že toliko koristnega napravilo za našo stvar tukaj in ki ima prav sedaj še posebno velike naloge pred seboj.

Videlo se je pa tudi, da ima društvo lepo število mož, kateri so pripravljani za resno in nesebično delo. Zadnje poslovno leto je bil odbor zelo delaven, kar dokazujejo lepo urejeni društveni prostori, pri čemer so dokazali mnogi člani veliko delavnost in požrtvovalnost. Glavna zasluga gre seveda neumornemu predsedniku Stanku Baretto, kateri je na željo vseh navzočih sprejel predsedstvo tudi za naprej.

Novi odbor je sledeči: Predsednik Stanislav Baretto, podpredsednik Štefan Lipičar, tajnik Ivo Hvala, podtajnik Danilo Paškulin, blagajnik Ivan Berginc, podblagajnik Edvard Keber, gospodar Josip Zlobec, knjižničar Danilo Paškulin. Odborniki: Josip Paškulin, Slavko Turk, Marij Medvešček, Franc Kovač. Revizorji: Albert Beltram, Franc Husu, Josip Germek.

OBČNI ZBOR G.P.D.S. V VILLA DEVOTO

se je vršil 28. januarja. Predsednik Černič je pokazal da je društvo bilo prav delavno in je z uspehom zajelo mladino, katera sedaj deluje v lastnem mladniškem odseku, ki ga vodi Bruno Dreossi.

Izvoljen je bil sledeči novi odbor: Predsednik Viktor Černič, podpredsednik Ivan Pečenko, tajnik Vinko Batagelj, podtajnik Vinko Špacapan, blagajnik Jožef Brezavšček, podblagajnik Anton Mislej, gospodar Franc Čotar.

Širši Odbor: Ušaj Aloj, Mihelj Franc, Anton Štokelj, Viktor Černič, Rudolf Živec, Vinko Špacapan, Karlo Bovcon, Alojz Pečenko, Jakob Lisjak, Franc Levpušček in Čotar Franc.

SLOVENSKO PODPORNO DRUŠTVO NA AVELLANEDI

je na občnem zboru 11. marca izvolilo zopet stari odbor. Predsednik je Jože Ošljaj.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE

Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3340 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

"YUGOESLAVIA EN FOTOS"

Pod tem naslovom bo izšla za obletnico napada na Jugoslavijo lepa revija, ki jo pripravlja bivši urednik "Naše Sloge", g. J. Defrančeski in Iv. Borić, izdajatelj revije "Pueblos Libres".

Revija bo obsegala kakih 50 strani ter bo imela razne slike v barvah ter popis vsega življenja iz vseh delov naše domovine.

Priporočili bi našim ljudem, da si to revijo nabavijo. Tudi naši trgovci in obrtniki naj bi dali v revijo svoj oglas.

Cena reviji je \$ 3.—.

Naroča in piše se na: "Yugoeslavia en Fotos", Corrientes 3114 - Buenos Aires.

KRALJ MATJAŽ

Ožgane le stene v temačne oblake štrlé,
v razklanih zidovih samota sameva
in slepega le netopirja koraki splaše,
votló ki pod njimi praznota odmeva.

Mar med ruševinami srečo nekdanjo,
prijatelj, iskat si prišel?
Namesto nebes pa nesrečo brezdanjo
si našel, prekletstvo, pekel?

Tu vse naokoli nekdanj se smejala
je mlado življenje in delo,
marljivih je rok tu nešteto kovalo
ljudem blagostanje, prosveto veselo.

Kje zdaj ste kovači, ki tvorci ste vse naše sreče?
Kje naših domov ve, ognjišč svečenice?
Po zlatem čebljanju otrok mi zaman hrepeneče
ozira v gluhe noči se prežalostno lice.

Se zmaju iz severa še hoče naše krvi,
na jugu pa kača od nekdanj na rod naš preži
in vraga naš dom sta razdjala,
naš rod sta na štiri vetrove razgnala!
Spet Kajnovo seme zmaguje in orgije strašne obhaja,
ob naši se krvi, ob naši nesreči napaja.

Kaj tam pa v daljavi se bliska, grmi? — —
Peklenšček! Kaj deš? Se nič več ne baháš?
Že bliža v nevihti se, z vojsko hiti
in meč maščevanja mogočno vihti,
že trešči ko strela med vas
sam kralj naš, sam kralj naš Matjaž! D. Doktorič

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires